

Giới thiệu Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời

Thể Loại: Quân Nhân - Bác Sĩ - Trùng Sinh - hiện Đại - HE - 2S

Editor: Tiểu Meow

Trong tình yêu con người thường mất đi rồi mới hối hận nhưng nếu có cơ hội làm lại liệu họ sẽ thay đổi như thế nào?

"Chú à, trên người chú đang bị thương, để em tắm giúp chú nha."

"Chú à, em nằm mơ thấy ác mộng sợ quá à, muốn ngủ chung với chú được không?"

...

Đường Mặc Trầm bắt giữ bàn tay nhỏ đang tháo thắt lưng của anh "Em lại muốn làm gì nữa?"

Bùi Văn Khinh với vẻ mặt vô tội lấy ống tiêm ra, "Tiêm thuốc cho chú!"

Từ nay về sau, anh ngủ nướng, cô vịn tường.

Trước khi trọng sinh, cô oán anh, hận anh, trốn tránh anh; sau khi sống lại, cô trêu ghẹo anh, che chở anh, quấn quýt lấy anh.

Từ lúc bắt đầu tới mãi về sau, Đường Mặc Trầm đều chỉ có một ý tưởng: Cung chiều cô, cung chiều cô, cung chiều cô đến tận trời!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Oanh - -

Lại một đợt pháo kích rơi bên cạnh lều chữa bệnh cho thương binh. Cả một vùng đất, kể cả giường giải phẫu đều chấn động mãnh liệt, ngay cả nữ y tá đang cầm máu bên cạnh cũng run rẩy theo.

Đối diện, người đang đứng ở vị trí chỉ đạo chính là Bùi Văn Khinh lại thản nhiên như không.

"Tăng áp suất oxy lên cao nhất đi!"

Nữ y tá sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chú vào lỗ thủng to đùng trên lều, từ nơi này có thể nhìn thấy vài bóng người đang xông về đây.

"Bác sĩ Bùi, có người... Đến kia!"

Bùi Văn Khinh nói to hơn.

"Mau tăng áp suất oxy lên cao nhất!"

Ở trong mắt cô, chỉ có cuộc giải phẫu và bệnh nhân trước mắt.

Nữ y tá phục hồi tinh thần lại, tay trái run run tăng máy áp suất oxy cao hơn. Chú ý tới đồng nghiệp bên cạnh bị đạn lạc bắn trúng ngã xuống, dùng sức cắn chặt răng mới không bật khóc thành tiếng.

Rẹt rẹt - -

Chiếc lều chữa bệnh bị người từ bên ngoài đẩy mạnh vào, một quân nhân cao lớn trang bị đầy đủ vũ trang sải từng bước dài xông tới, tầm mắt đảo qua y tá nhỏ, dừng ở trên mặt Bùi Văn Khinh.

Cho dù cô chỉ lộ ra một đôi mắt, anh vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người mà mình muốn tìm, trong mắt lóe lên mừng như điên, xông lại, kéo tay phải của cô.

"Văn Khinh, theo anh!"

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, Bùi Văn Khinh vẫn luôn vô cảm ngay lập tức biến sắc lập tức chớp mắt không ngừng, xoay mặt nhìn về hướng

người mới tới.

Vóc người cao lớn, trên người là bộ quân phục dã chiến. Dù trên mặt thoa bùn đất ngụy trang nhưng vẫn không che giấu được ngũ quan tinh xảo cùng ánh mắt sáng ngời.

Mặc dù đã mười năm không gặp, cô cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra anh.

Đường Mặc Trầm!

Trái tim, đột nhiên đập dồn đập không ngừng.

Bất chợt, lại lạnh xuống.

"anh nhận lầm người rồi!"

"Tôi biết là em!"

Cánh tay của người đàn ông không hề thả lỏng, ngược lại càng xiết chặt hơn, chặt đến mức làm cô đau nhói.

Môi cô run lên, lại nghiêng mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của người nọ, trong ánh mắt anh có ánh sáng.

không, không phải ánh sáng!

Đó là ngọn lửa!

Ngọn lửa nhanh chóng biến mất, bị thay thế bởi mặt của cô.

Cánh tay xiết chặt lại, đem cô ôm vào lòng. Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người, dùng thân thể của chính mình bao bọc lấy người trong lòng, trước khi quả bom rơi xuống đất.

một tiếng nổ ầm vang lên, trước khi lỗ tai của cô rơi vào trạng thái bị ù đi, cô ngẩng mặt lên, chỉ thấy bờ môi của anh đang động đậy, Bùi Văn Khinh nhận ra những từ ngữ mập mạp kia, anh đang nói - -

Theo anh về nhà!

Trong đầu, đột nhiên vang lên câu trả lời khi hắn đang nhậm chức tổng thống với phóng viên: "Sau này khi không còn làm tổng thống nữa, ngài sẽ làm gì?"

"Tám tuổi học trường Quân Đội cho thiếu niên, hai mươi lăm tuổi vinh hạnh được nhậm chức thượng tướng, ba mươi mốt tuổi được chọn làm tổng thống, hai nhiệm kỳ liên tiếp là tám năm, nửa cuộc đời đầu tiên của tôi đều phục vụ cho quốc gia. Tôi tự nhận không làm đất nước và người dân thất vọng. Nhưng lại cô phụ mỗi một cô gái. Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy đã chết, mãi đến mấy ngày trước đây, tôi mới biết được cô ấy còn sống. Tôi phải đi tìm cô ấy trở về, xin lỗi cô ấy, cầu xin sự tha thứ của cô ấy, dùng toàn bộ nửa đời sau của tôi, bồi thường cho cô ấy, cưng chiều cô ấy, làm cho cô ấy hạnh phúc!"

Máu từ trên cổ của anh đang chảy ra ồ ạt, chảy xuống trên mặt của cô, nóng bỏng.

cô giơ tay lên, đem hết toàn lực giúp người đàn ông đè lại miệng vết thương.

"Tôi sẽ khâu vết thương lại cho anh ngay..."

Đường Mặc Trầm giơ ngón tay lên, gỡ khẩu trang trên mặt cô xuống, Bùi Văn Khinh muốn ngăn cản thì đã quá muộn.

cô theo bản năng muốn quay mặt đi chỗ khác, tay Đường Mặc Trầm đã đưa đến môn trón khuôn mặt đầy vết sẹo của cô.

"Thực xin lỗi!"

trên bầu trời hiện lên ánh lửa, lại một viên đạn lạc bay về hướng họ, trong giờ phút sinh tử đó, Bùi Văn Khinh mạnh mẽ xoay người, nằm đè lên người vị tổng thống, dùng thân thể của chính mình bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sống lại, chủ động dây dưa

" Nơi có anh, cũng là nơi có trái tim em "

Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh mở choàng mắt, thấy không phải là không gian chiến tranh với lửa đạn bay đầy trời, mà là ngọn đèn thủy tinh lấp lánh trên trần nhà.

Ánh sáng lấp lánh chiếu khắp nơi từ chiếc đèn trần, hoa văn hoa lệ bay nhẹ nhẹ trong không gian...

Đây là, Đường cung!

cô không chết?!

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra, tiếng bước chân lão đảo đang đi đến bên cạnh giường.

"Dám nổ súng với tôi?"

âm thanh quen thuộc vang ở bên tai, đầy tức giận, không thanh nhã trầm ấm như mọi ngày mà mang theo nét khàn khàn thô ráp.

Đó là giọng của Đường Mặc Trầm!

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn về nơi có giọng nói, đúng lúc nhìn thấy một thân hình. Cầm chột căng thẳng, đã bị hai ngón tay cứng rắn như kiềm sắt nắm giữ.

Mùi rượu đập vào mặt, bóng dáng kia tới gần, đôi mắt sáng như sao trời nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong có lửa giận đang lập lòe.

"Bùi Văn Khinh, em to gan lắm!"

Cho dù người lên tiếng đưa lưng về phía ánh sáng, Bùi Văn Khinh vẫn không thể nhận ra khuôn mặt đó.

Màu da sạch sẽ, tron tựa bạch ngọc, như được thượng đế cẩn thận cầm kính lúp, tỉ mỉ từng bước từng bước điêu khắc ra ngũ quan anh tuấn.

Lần gặp mặt năm 17 tuổi ấy, khuôn mặt mà chỉ nhìn một cái cũng khiến bản thân giật mình, giờ phút này đang đứng trước mắt cô.

Đường Mặc Trầm!

anh cũng không có chuyện gì?!

một trận kinh hi trong đầu, Bùi Văn Khinh chống tay đứng dậy.

"Vết thương của anh...."

"không trúng tim tôi, em rất thất vọng phải không?" trên người của anh tràn đầy mùi rượu, vì có cồn mà âm thanh mơ hồ không rõ, trong giọng nói đầy vẻ trào phúng nhưng cuồng nộ, "em nghĩ rằng tôi không biết em làm gì sao? không lo học hành cho nghiêm chỉnh, cả ngày cùng một đám cận bã túm tụm lại với nhau. Đề lên được đại học, bao nhiêu đau khổ vất vả em đã quên rồi sao? Tổ chức sinh nhật xuyên đêm?! Còn sử dụng thuốc phiện nữa... Thứ độc hại này mà cũng dám động vào, không thông minh được tí nào sao, Bùi Văn Khinh? Những gì tôi dạy em trong nhiều năm qua đâu rồi!"

Người nam nhân bùng nổ cơn giận, bóp chặt tay lại, gần như bóp nát người cô.

Qua đêm?

Sinh nhật!

Bùi Văn Khinh khần trương.

Đó là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật sau khi lên đại học. Mấy người bạn cùng phòng cùng nhau đến quán ăn đêm để chúc mừng. cô bị bắt đi nhưng may mắn Đường Mặc Trầm đến, đón về Đường Cung.

cô giận anh một năm trước đuổi cô ra khỏi Đường cung. Thuận theo men rượu, nỗi điên sống chết không chịu vào, cướp được súng của Đường Mặc Trầm, trong hoảng loạn không cẩn thận bóp cò bắn trúng cánh tay anh.

Nhưng mà, đó đã là chuyện xảy ra mười năm trước!

Đường Mặc Trầm tới gần cô, khàn cổ, gào thét, mang theo hơi thở nồng nặc mùi rượu, " Em cố ý đúng không, cố ý tổn thương bản thân, để cho tôi khó chịu đúng không... Bùi Văn Khinh, rốt cuộc em muốn thế nào?"

Trong giọng nói Đường Mặc Trầm hết sức thất vọng và đau lòng.

Ngước mắt, nhìn lại người đàn ông vì uống rượu mà mắt sung huyết, Bùi Văn Khinh nâng tay đỡ lấy mặt anh, hốc mắt sớm đã đau đớn.

Khi đó cô còn trẻ không hiểu chuyện, nghĩ rằng anh không cần cô nữa nên mới đuổi cô về La gia mới quyết liệt như thế. Chỉ đành cam chịu, chấp nhận ra đi.

cô đã bỏ qua mười năm với anh. Lần này, cô sẽ vững vàng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Giơ ngón tay lên, ôm lấy mặt anh, Bùi Văn Khinh nghẹn ngào nói nhỏ.

"Em muốn anh yêu em!"

nhẹ hít một hơi, cô ngẩng mặt lên hôn môi người trước mặt.

Cảm giác được môi của cô, sau lưng Đường Mặc Trầm cứng đờ, cả người giật mình, đứng im tại chỗ.

Ý thức được cô đang làm cái gì, theo bản năng Đường Mặc Trầm muốn đẩy Bùi Văn Khinh ra.

Thiếu nữ mặc kệ, càng thêm siết chặt cánh tay, dùng sức ôm cổ anh, lạng quàng hôn. Nhân lúc người đàn ông còn đang sững sờ, dây dưa với anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hôn - Cuồng vọng mà làm càn

Môi của cô mềm mại như hoa anh đào, lại ngọt ngào như đường.

Động tác vụng về nhưng lại như con gió lốc, trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh.

Tia li trí còn sót lại dưới đáy lòng nhanh chóng bị dục vọng cắn nuốt. Đường Mặc Trầm nhắm mắt lại, nắm lấy vai của Bùi Văn Khinh, nặng nề mà đè xuống, hôn đáp lại.

Nụ hôn của anh mang theo sự say mê mà rào rạt, cuồng vọng mà làm càn. anh không khách khí nữa mà phóng túng bản thân, đè lên cô rồi hôn, cắn, mút mát lên da thịt người thiếu nữ...

Trong trí nhớ của Bùi Văn Khinh, Đường Mặc Trầm luôn luôn cao cao tại thượng như một vị thần, ít nói trầm mặc, đoán không ra nhìn không thấu. Cho dù là lúc anh đứng trước mặt cô cũng là xa tận chân trời, mặt mày lãnh đạm, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhưng trong giờ phút này, người đàn ông lại như một con thú cuồng bạo.

Mỗi một cái hôn, mỗi một ngón tay, mỗi một tác da thịt, cũng như môi lửa cháy trên ruộng lúa, đủ để đem cô thiêu đốt, xé nát, cắn nuốt.

Bùi Văn Khinh không chịu được mà thở hổn hển. Nhưng người trên người cô lại cũng không có ý định sẽ buông tha cho con mồi. không khách khí đem người dưới thân ôm chặt, để thanh kiếm sắc bén của mình đâm xuyên qua thân thể người thiếu nữ.

Bất ngờ không phòng bị bị con đầu ấp tới, cô thét chói tai nhưng nụ hôn của anh ngăn lại môi người thiếu nữ, thanh âm cô gái bị ngăn lại ở yết hầu.

...

một lần lại một lần

...

Lúc Bùi Văn Khinh tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Con gió ban mai bắt đầu thổi lên bản song sa, ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào phòng, tất cả cũng không như cảnh trong mơ mà biến mất. Vật của anh đặt trên người cô, giữa hai chân mơ hồ cảm nhận sâu sắc, tất cả đều rất chân thật.

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông đang ngủ say lúc. Bùi Văn Khinh không kiềm được lòng mà giơ ngón tay lên. Vốn dĩ muốn chạm lên mặt anh nhưng khi nhìn đến mảng lớn máu của vết thương trên tay mình, trái tim không khỏi thất lại - nhiều máu như vậy, không thể nào là của cô.

cô lo lắng nhìn về phía cánh tay Đường Mặc Trầm, trên người hắn còn mặc áo sơ mi quân trang màu xanh nhạt mà ngày thường luôn cẩn thận tỉ mỉ cài cúc. Tuy nhiên lúc này sớm đã lộn xộn, lộ ra bộ ngực cường tráng làm người ta ngơ ngạc, thiếu đi vài phần lạnh lùng nhưng lại thêm phần gợi cảm.

Cánh tay bên phải sớm đã ướt sũng máu, máu tươi đang theo nếp nhăn của áo sơ mi nhỏ xuống, đọng lại ở ngực cô.

Đó là phát súng mà Bùi Văn Khinh đã bắn. Vốn dĩ đã được băng bó xử lý qua nhưng trải qua một đêm ép buộc, miệng vết thương sớm đã vỡ ra.

Thiếu nữ đau lòng một trận, đứng dậy muốn giúp hắn xử lý miệng vết thương.

Đầu vừa mới nhấc ra khỏi gối, một bàn tay to lớn đã nhấc lên, đẩy cô quay lại giường.

"Còn muốn trốn sao?!"

Đường Mặc Trầm nhíu mày nhìn cô, cặp mắt bởi vì say rượu mà sung huyết. Ngày thường giống như thâm cốc u huyền âm u, giờ phút này hơi có vẻ khàn khàn, không giống bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, tăng thêm vài phần khêu gợi từ tính.

Nhìn lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh một trận hoảng hốt.

Người đàn ông này luôn luôn bá đạo cường thế. Đêm qua cô liều mạng ngoan cố, mạnh mẽ ngủ với anh như thể, liệu anh sẽ làm giống mười năm trước, bảo Ôn thư ký đưa cô vào trường quân đội?

không được!

Bùi Văn Khinh khẩn trương mân mê môi mọng.

Ngày này mười năm trước, anh tiễn cô đi, từ nay về sau, hai người trời nam đất bắc.

Lúc này, cô nhất định nghĩ biện pháp ở lại. Nhất định không thể để chuyện lúc trước lại tái diễn.

Bùi Văn Khinh nhanh chóng suy tư về cách đối phó, theo bản năng hơi khép lông mi, liếc mắt liền thấy bàn tay hắn, lòng bàn tay đang phủ lên chỗ có trái tim cô.

Nhiều năm tay cầm súng, sớm đã hình thành một vết chai, nắm chặt lấy da thịt mềm mại thiếu nữ. Ngày hôm qua bị hắn giày xéo như vậy, còn có chút hơi đau.

Tim - nháy mắt điên cuồng đập loạn lên.

Lúc này, Đường Mặc Trầm cũng cảm giác được dưới bàn tay khác thường, kinh ngạc nghiêng mắt.

Chú ý tới máu loãng chảy xuống từ cánh tay anh, Bùi Văn Khinh phục hồi lại tinh thần, cầm tay người bên cạnh nâng lên.

"Đừng cử động tay, em giúp anh lấy thuốc trong tủ!"

nói xong vội vàng bước xuống giường đi lấy thuốc trên tủ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Màu đỏ vs trắng như tuyết

Đường Mặc Trầm chống cánh tay đứng dậy, lắc lắc đầu còn đang đau.

Ngày hôm qua uống nhiều rượu, bây giờ đầu vẫn còn ê ẩm. Chuyện xảy ra đêm qua, anh còn có chút mơ hồ không rõ.

Vừa mở mắt, đã thấy cô đang cầm hòm thuốc, bước nhanh đến đây.

Tóc dài rối tung, ngoại trừ trên cánh tay có dây áo lót, còn lại không hề có quần áo. Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào, phản chiếu lên làn da trắng như gôm sứ, bộ ngực cao ngất có mảng lớn dấu hôn hồng đỏ, từng giọt máu đỏ tươi đang theo cửa đường cong mềm mại của cô uốn lượn chảy xuống.

Màu đỏ và màu trắng tinh khôi như tuyết - sự đối lập tươi đẹp...

Bụng Đường Mặc Trầm nóng lên, một trận khô nóng trong nháy mắt dâng lên. Mây kiêu gật gật thật mạnh, anh nhanh chóng quay sang, xé drap giường

ném cho cô.

"Mặc vào đi!"

Được anh nhắc nhở, Bùi Văn Khinh mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo. Hốt hoảng cầm lấy, nhanh chóng quấn quanh người. cô thở sâu, bình ổn lại cảm xúc, nhanh nhẹn lấy kéo và băng gạc trong hòm thuốc.

Đỡ lấy cánh tay bị thương của người bên cạnh, cô gái cẩn thận dùng kéo cắt áo sơ mi của anh, nhìn vết máu loang trên đó, nhúu mày, lập tức xử lí. Vệ sinh miệng vết thương, cầm máu, bôi thuốc, băng bó lại một lần nữa...

Mười năm trước, Đường Mặc Trầm đưa cô đến học viện quân y. Ở nơi đã chiến học lại y học lâm sàng và ngoại khoa. Trước khi tốt nghiệp bị điều động chấp hành nhiệm vụ, vô ý bị thương, được tổ chức cứu trợ hòa bình quốc tế chữa trị. Lần bị thương đó, nhan sắc bị hủy hoại. Biết anh đang tìm mình nhưng cô cũng không có ý định sẽ trở về.

Sau khi chữa trị, cô gia nhập đội chữa bệnh. Sau đó liên tục theo đội chữa bệnh chạy chữa cho chiến khu và dịch khu các quốc gia trong thế giới thứ ba.

Nhiều năm thực chiến tôi luyện, lúc này Bùi Văn Khinh đã là một bác sĩ có kinh nghiệm phong phú. Đường nhiên bị thương nhẹ cũng không thể nói chơi.

Tuy nhiên, Đường Mặc Trầm cũng không chú ý tới điều đó.

Người đàn ông chỉ nhìn cô, cau mày.

Bọn họ ngủ trên một giường, y phục lại không chỉnh tề, chẳng lẽ đêm qua...

"Tốt lắm!"

Dùng băng dán cố định băng gạc, Bùi Văn Khinh nhặt hết thuốc, bông băng và đồ lật vụn xung quanh, đứng dậy muốn đi nhưng lại bị anh kéo lại.

Cả ngày hôm qua chưa được ăn gì, buổi tối lại bị ép buộc cả một đêm, lúc này thân thể của cô thực sự suy yếu. Bị anh lôi kéo như vậy, ngay lập tức ngã người vào lòng Đường Mặc Trầm.

Bùi Văn Khinh ngược mắt, vừa nhìn lại ánh mắt tối om của người đàn ông đang ôm mình.

"Lại muốn chạy trốn sao?!"

"Chỉ là em muốn giúp anh tìm thuốc hạ sốt thôi".

Lông mi dài chớp chớp, nhìn vào tầm mắt của anh, khăn trương liếm liếm môi:

"Nếu anh không tin, anh có thể cho quân gia cầm thuốc vào đây."

Mái tóc dài của cô tán loạn ở đầu vai, trên má còn ửng hồng sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Môi bị hôn cắn có chút sưng. Ngày thường nhan sắc có chút ảm đạm, lúc này lại tựa như lựu chín muối đỏ tươi ướt át.

cô theo bản năng liếm môi nhưng trong mắt anh, hành động nhỏ này lại phá lệ mê người.

Trí nhớ mơ hồ thân mật với cô gái bên cạnh trong nháy mắt ập lên đầu, hơi thở Đường Mặc Trầm không khỏi trầm trọng.

"Hơi thở nặng nề như vậy, có phải anh phát sốt không?"

Cảm giác được sự khác thường của anh, Bùi Văn Khinh lo lắng đưa tay sờ trán người bên cạnh.

Tay nhỏ bé của cô có chút lạnh, đem tim của anh run rẩy theo.

hắn nheo mắt, nhìn vào mắt Bùi Văn Khinh.

Đôi mắt kia đen láy, trong suốt như thủy tinh, sáng ngời nhìn anh, tràn đầy thân thiết. Drap giường đắp trên người lúc này có chút lộn xộn, mơ hồ lộ ra cánh xuân sắc bên trong, có máu, còn có dấu hôn

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mềm nhũn, nhu thuận mà làm nũng

anh làm ra chuyện như vậy thế mà cô không nổi giận sao.

Ngày hôm qua lúc đem cô về, Bùi Văn Khinh còn đang cầm súng muốn liều mạng với mình, đột nhiên bây giờ lại quan tâm, băng bó rồi thử nhiệt độ cơ thể anh? Chuyện này thật sự quá thần kỳ!

Nếu anh nhớ không lầm, hình như là do cô chủ động. cô bé xấu xa này, nghĩ làm như vậy thì sẽ không phải đi trường quân đội nữa sau. một năm nay, cô phóng túng, làm càn quấy nhiễu như thế nào, anh đều biết hết. Cứ tiếp tục như vậy, cuộc đời Bùi Văn Khinh sẽ bị hủy hoại.

Ngày trước, anh đã thề ở trước mộ cha cô sẽ chiều cô thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô gái này tùy tiện, thích làm gì thì làm.

Đẩy bàn tay đang đặt trên trán mình ra, Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người đi xuống giường, cầm khăn tắm trên ghế salon quần bản thân lại.

"Mặc xong quần áo thì xuống dưới ăn cơm, Ôn thư ký sẽ lái xe đưa em ra sân bay."

Họ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, anh vẫn còn muốn đưa cô đi sao?

Bùi Văn Khinh sốt ruột, vội vàng đuổi theo, giữ chặt cánh tay của người đàn ông.

"Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi, em không nên cầm súng bắn anh, là do em uống nhiều rượu làm càn, anh đừng đưa em đi trường quân đội mà, có được không?"

Đường Mặc Trầm không hề nhúc nhích.

"không được!"

Để cô ở lại, nhất định sẽ lại giao du với đám bạn xấu xa.

Lần này may mà anh đến kịp, nếu anh đến muộn một chút, không biết cô còn muốn xảy ra chuyện ồn ào gì nữa.

hắn chuẩn bị hất tay của cô ra, lập tức nghe được tiếng cô gái nhỏ này mềm nhũn gọi:

"Chú nhỏ!"

Nghe hai chữ này, cả người Đường Mặc Trầm run lên.

Lúc trước, vì muốn cứu anh nên Bùi Phàm đỡ một viên đạn cho anh. Trước khi qua đời đã gửi con gái duy nhất của mình nhờ Đường Mặc Trầm chăm sóc.

Chàng trai này đón Bùi Văn Khinh ở quê lên, lúc này cô mới chỉ có mười bảy tuổi - thời kì tuổi trẻ phản nghịch.

Vừa đón về, cô gái nhỏ luôn đối chọi lại anh, còn mang cả họ tên Đường Mặc Trầm ra gọi. Sau khi quan hệ hai người dịu đi, cô lại không lớn không nhỏ gọi anh là Mặc Trầm.

Chỉ có mỗi lúc có việc cần nhờ, mới có thể mềm nhũn nhu thuận làm nũng gọi anh là "Chú nhỏ".

Sau khi cô thi lên đại học, Đường Mặc Trầm bị tổ chức "La sát " phái người ám sát. Sợ liên lụy đến người bên cạnh, lập tức đưa cô đến nhà mẹ ruột La gia.

Lúc ấy mặc dù cô đau khổ cầu xin anh đừng đem cô đến đó, nhưng anh vẫn nhẫn tâm đem cô đến cửa La Gia.

Hốc mắt Bùi Văn khinh đọng đầy nước mắt, cởi áo khoác và giày Đường Mặc Trầm mua cho, chân trần bước đi trong tuyết.

Từ đó về sau, mỗi lần thấy nhau, cô đều làm như anh là người bình thường xa lạ, lạnh lùng gọi "Đường Bộ trưởng".

Đây là lần đầu tiên trong một năm qua, cô thân mật gọi anh "Chú nhỏ".

Thấy Đường Mặc Trầm dừng lại, giống như trong lòng đang dậy sóng, Bùi Văn Khinh lập tức thừa thắng xông lên.

"Em biết là em không tốt, một năm qua đã làm rất nhiều chuyện sai lầm. Người ta biết lỗi rồi, lập tức sẽ sửa sai, anh cho em một cơ hội nữa, được không? Chú nhỏ, em xin anh mà..." cô đáng thương làm nũng, đến người cha đã qua đời của mình cũng mang ra nói, "Lúc trước, anh đã đồng ý với cha em sẽ chăm sóc người ta thật tốt..."

Nghe cô nhắc tới Bùi Phàm, sắc mặt Đường Mặc Trầm trầm xuống. Chính vì ban đầu đã đáp ứng ba cô nên mới không thể bỏ mặc để cô tiếp tục càn quấy.

Hắt tay trên người ra, anh lạnh lùng mở miệng.

"Lập tức tắm rửa mặc quần áo đi!"

"anh..." Bùi Vân khinh liếc nhìn bốn phía, ánh mắt rơi trên cây kéo trên bàn chưa được cất. cô nắm lấy cây kéo giơ lên "Em mặc kệ, anh cho em ở lại đi, nếu không người ta chết cho anh xem!"

một khóc, hai não loạn, ba thất cổ

Vì có thể ở lại, hôm nay Bùi Vân Khinh không thèm đếm xỉa đến mọi thứ nữa.

Vừa cầm được cây kéo, Đường Mặc Trầm đã bắt lấy cổ tay cô. Sau đó, cây kéo đã bị anh cướp lấy vứt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ôm chặt lấy anh

Người đàn ông này là quán quân võ thuật, cả nước không một ai có thể địch lại được, nhìn đạo hạnh của cô đi, làm sao là đối thủ của anh được?

Trong cái khó ló cái khôn, Bùi Vân khinh tiến lên một bước, hai cánh tay duỗi ra, ôm chặt thắt lưng Đường Mặc Trầm.

"Dù sao thì người ta cũng không đi!"

Thân thể mềm mại của cô dán chặt vào anh, cách một lớp drap giường, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng.

Đường Mặc Trầm cúi thấp xuống, liếc mắt một cái, nhìn được sạch sẽ ngực thiếu nữ đang ôm mình, vội vàng ngẩng mặt lên.

"Buông ra!"

"không buông!"

Đường Mặc Trầm kéo tay cô, Bùi Vân Khinh sợ bị đẩy ra, lại càng dùng sức ôm chặt anh.

"Người ta không đi, người ta không đi, người ta không chịu đâu..."

Lần này đi chỉ sợ là li biệt, cô buông tay làm sao được?

Nhớ lại lúc anh ôm cô để đỡ viên đạn đại bác kia, trong ánh mắt Bùi Vân Khinh ánh lên ướn át.

Ngước mắt, nhìn vào tròng mắt tức giận của anh, trong mắt cô tràn đầy kiên quyết cùng cố chấp.

"Từ khi em chết, nếu không... em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa!"

Đường Mặc Trầm đang định nổi giận, nhưng nhìn đến ánh lệ khóe mắt thiếu nữ, lời nói đến miệng nghẹn lại ở cổ họng

Hay là, cô thật sự biết sai rồi?

"Em cam đoan, sẽ không cùng những người cận bã kia qua lại với nhau chứ?"

"Em khẳng định!"

"Em có cam đoan sẽ học hành nghiêm chỉnh cho thật tốt không?"

"Em thề!"

Cảm giác hai khối mềm mại trong lòng, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy mồm miệng khô nóng.

"Khoác drap lại cho tử tế đi!"

Bùi Vân Khinh liếc mắt nhìn ngực mình một cái, vội vàng buông anh ra, kéo ga giường lên che ngực cẩn thận. Khuôn mặt trong nháy mắt ửng đỏ như phát sốt, thấp thỏm nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"VẬY... anh có đưa em đi trường quân đội nữa không?"

cô gái nhỏ khóc như mưa, hai gò má ửng đỏ. Bộ dáng này, vừa làm người khác đau lòng, lại vừa dụ dỗ người ta phạm tội.

Đường Mặc Trầm thờ sâu, ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào mắt cô, cố gắng không vì nó mà có cảm xúc đáng chết với con thỏ trắng.

"Đây là cơ hội cuối cùng của em."

Bùi Vân Khanh mừng rỡ, "Cám ơn chú nhỏ!"

"Đừng vui mừng quá sớm!" Đem về mắt của cô nhìn ở trong mắt, Đường Mặc Trầm nhủ mày, "Nếu em lại dám không ngoan ngoãn, anh lập tức đưa em vào trường quân đội. không tốt nghiệp được thì đừng bao giờ nghĩ quay về đây."

Bùi Vân Khanh lập tức nghiêm chỉnh, "Nhất định rồi, em cam đoan sẽ ngoan ngoãn, chú muốn người ta làm gì, người ta sẽ làm cái đó, không làm theo sẽ là đứa trẻ bị mèo miêng!"

cô bé trước mắt lại trở về bộ dáng vài năm trước, lém lỉnh, hoạt bát như vậy.

Nhưng mà hiện tại, quan hệ giữa họ là gì đây?

Đường Mặc Trầm không được tự nhiên nhủ mày.

"đi tắm rửa đi!"

"Yes Sir, Đường bộ trưởng!"

Bùi Vân Khanh ôm drap giường, cười rạng rỡ, chạy vào toilet.

Đường Mặc Trầm gờ tay lên che trán. Chú ý một trận hỗn độn trên giường, lại buồn bực một trận.

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, lúc trước Bùi đội trưởng đem cô bé giao cho mày, là muốn mày sẽ chăm sóc Bùi Vân Khanh như ruột thịt, sao lại có thể làm chuyện này với em ấy chứ?

Lại nhìn trên drap giường có vết máu, Đường Mặc Trầm nhủ mày đi tới, cầm lên.

Quả nhiên thấy ở giữa drap giường là một đóa hoa hồng đỏ thắm

Cái này, hẳn không phải là máu của anh, cho nên là cô sao?

Chi tiết mờ ảo trong đầu dần dần hiện lên, Đường Mặc Trầm quay mặt lại xem thắt lưng mình, quả nhiên thấy xương sườn có vài vết cào mới.

Đây là lần đầu tiên của Bùi Vân Khanh?!

nói như vậy, cô không hề có sinh hoạt cá nhân thối nát, thay đổi thất thường và xằng bậy.

thật đáng chết!

Đường Mặc Trầm nâng tay xoa huyệt Thái Dương. Ngày hôm qua muốn gì mà lại uống nhiều rượu như vậy, tại sao lại muốn đi vào xem cô ra sao...

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, mày xem mày đã làm gì đi!

Ngoài cửa, vang lên tiếng bước chân, giọng nói của lão quản gia vang lên.

"Thiếu gia, Thư kí Ôn đã đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thanh xuân là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của đời người

"Bảo anh ta chờ tôi ở dưới lầu!"

Cởi áo sơ mi nhàu nhĩ, bắn thiu trên người ném vào thùng rác, Đường Mặc Trầm mở cửa ra ngoài phòng ngủ.

...

...

Trong phòng tắm.

Bùi Vân Khanh giơ tay lau nước trên mặt, thở dài một hơi.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng anh cũng đồng ý sẽ tạm cho cô ở lại. Tiếp theo chỉ cần mình thể hiện thật tốt là được.

Nhúng khăn vào nước để lau người, chú ý tới gương treo trên tường, cô giơ tay phải lên, lau hơi nước trên gương đi.

Trong gương lập tức phản chiếu ra thân hình mềm mại của thiếu nữ, dáng người tinh tế. Nơi cần có da có thịt thì có da có thịt, nơi cần gầy thì sẽ gầy.

cô nhìn sát vào đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt mình.

Ngày hôm qua, cô vừa mới tròn 20 tuổi. không trải qua vụ nổ như đời trước nên trên mặt không có một vết sẹo nào. Đặc biệt còn vì anh mà nuôi tóc dài, da thịt trắng như gốm sứ, di truyền ngũ quan tinh xảo của mẹ, không có một chút nếp nhăn hay dấu vết nào của năm tháng...

20 tuổi, khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của đời người.

cô đã sống lại rồi, thật tốt!

Nhìn chăm chú vào gương, Bùi Vân Khanh chậm rãi cong khóe môi.

Đời trước, cô vẫn âm thầm mà đặt anh ở trong lòng. Nhưng mà, Đường Mặc Trầm chói mắt như vậy, hoàn mỹ như thế, càng làm cô tự biết xấu hổ, tự ái không dám thổ lộ.

Đời này, Bùi Vân Khanh tuyệt đối sẽ không làm lãng phí tuổi thanh xuân, phụ lại tấm lòng người đàn ông trong lòng mình!

Khoác khăn tắm vào người, cô bước ra phòng tắm, nhìn chung quanh một chút, nhìn ngay thấy vali của mình được quản goa đặt trong góc. cô bước nhanh tới, tay vừa mới cầm lấy vali, cửa phòng đã bị ai đó đẩy vào.

cô kinh ngạc ngẩng mặt lên, chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang nhiu mày đứng ở cửa.

"Em chỉ muốn lấy quần áo thay thôi."

Sợ anh hiểu lầm, cô gái nhỏ vội vàng giải thích.

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ là từng bước một ép tới gần.

"Chú nhỏ, người ta chỉ muốn lấy quần áo, không hề muốn chạy trốn mà..."

"Ngồi xuống!"

Vị bộ trưởng nào đó bá đạo ra lệnh.

Ót đùng vào gối đầu, Bùi Vân Khanh ngã ngồi ở cuối giường, anh liền cúi người xuống, bắt được chân phải của cô.

cô gái nhỏ vừa mới tắm rửa xong, da thịt trắng như tuyết, mịn mà nõn nà, bàn chân thon dài nhưng ngón chân lại búp măng như trẻ con...

Chân của cô, đẹp quá!

Chú ý tới bàn chân thiếu nữ có dấu tay màu xanh nhạt, Đường Mặc Trầm đưa tay sờ lên đó.

Đây là do anh hôm qua... nắm sao?!

Bàn tay ấm áp, lướt qua da thịt, làm cho người ta phải run rẩy.

Bùi Vân Khanh cong ngón chân lên, có chút không được tự nhiên mà rụt chân lại.

"Chú nhỏ!"

Nghe thấy tiếng của cô, Đường Mặc Trầm mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, cầm trong tay định vị GPS lên.

"Đây là định vị GPS sẽ được lắp dưới chân em!" Đứng lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "không được gỡ xuống, không được làm hỏng, rõ chưa!"

Định vị GPS sao?

Thứ này được dùng cho phạm nhân đang tạm được tại ngoại mà!

Bùi Văn Khanh nâng chân trái lên một chút. Thôi quên đi, xem như là nể tình anh chết vì cô một lần, không giận nha.

Nhưng mà...

"Lúc em tắm rửa thì sao?"

"Đồ chống nước, em không đi bơi thì sẽ không sao."

Vậy là tốt rồi, dù sao cô cũng không thích bơi lội, chỉ cần anh không bắt cô đi quân đội, việc gì cũng dễ thương lượng.

Thấy cô nghiêng đầu cười trộm, Đường Mặc Trầm chỉ rằng cô lại đang vận động gân cốt chuẩn bị tìm cách chạy trốn, lòng mi tinh xảo nhắn thành hình chữ xuyên 川

"Đừng có nghĩ lung tung, một khi bị bắt ra hoặc là hỏng, nó sẽ lập tức gọi cảnh sát."

"Yên tâm đi, chắc chắn em sẽ không đi !" Bùi Văn Khanh đứng lên, "Hôm nay em tới trường được không?"

Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay phải thi giải phẫu, nếu bỏ sẽ phải thi lại.

"Được!"

Đường Mặc Trầm lãnh đạm đáp lại.

Nếu cô thật sự hối cải, ngoan ngoãn đi học trong đã nói, vậy cây kiếm là mình cũng ở bên cũng vô ích.

Bùi Văn Khanh ngược mắt mỉm cười nhìn anh.

"Để chứng minh thành ý của mình, từ hôm nay trở đi, ngày nào em cũng về Đường cung, đồng ý để Chú nhỏ quan sát!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sao lại không thể giúp người đàn ông của mình tắm rửa!

Gần quan được ban lộc.

Tóm lại, nếu anh có người phụ nữ khác sẽ tính sau.

Còn bây giờ, cả người của Đường Mặc Trầm đều là của mình, cô sẽ từ từ mà chinh phục trái tim người trong lòng.

Cấn môi dưới, Bùi Văn Khanh khẩn trương nhìn môi anh, sợ nghe được lời nói cự tuyệt.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, môi mọng mở ra, thốt ra một chữ.

"Được!"

Sau khi bị đưa đến La Gia, cô phải chịu đủ mọi loại ép buộc. Nếu anh đồng ý giữ cô ở bên cạnh, ít nhất cô còn có khả năng an phận.

Đường Mặc Trầm đã mấy lần dẫn người đi bao vây, triệt hạ tổ chức "La Sát ". Tuy nhiên, không phải là không có thương vong, không hề nghĩ có lại có động tĩnh lớn gì.

Thấy anh đồng ý, Bùi Văn Khanh mừng rỡ, cười sáng lạng.

"Cám ơn anh, chú nhỏ!"

đã bao lâu rồi, em ấy không cười như thế với mình rồi?

Đường Mặc Trầm cảm thấy ẩm áp, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chú ý vào gò má còn dính nước, theo bản năng giờ tay lên lau.

Lòng ngón tay chạm vào hai gò má, tạo ra một dòng điện khiến da thịt hai người đều hơi tê rần.

Dòng điện trong chớp mắt đó ngay lập tức theo đầu ngón tay đi vào trong lòng, làm trái tim anh đập loạn xạ theo.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng rút tay lại, khuôn mặt lại phủ một tầng khí lạnh.

cô bé kia rất tinh quái. Ai dám cam đoan đây không phải là kẻ hoán binh để cho mình yên tâm, buông lỏng cảnh giác. Đến lúc đó, cô sẽ nhanh chóng bỏ trốn mất dạng

"không được làm ra vẻ!"

Bùi Vân Khanh giờ tay phải lên, xòe bàn tay ra, cười nhu thuận.

"Tuyệt đối sẽ không!"

Môi của cô cong lên, lộ ra mấy cái răng nhỏ nhắn, chỉnh tề, làm cho Đường Mặc Trầm không kiềm được mà nhớ đến chuyện xảy ra tối qua... hình như anh đã hôn cô, môi mềm mại, ngọt ngào như vậy...

Đáng chết!

Mình muốn hôn cô!

"Tốt nhất là như vậy!"

Xoay người, Đường Mặc Trầm sai bước đi vào phòng tắm.

Bùi Vân Khanh mở vali ra, nhớ tới vết thương của anh, vội vàng chạy tới mở cửa phòng tắm.

"Chú nhỏ, anh đang bị thương, cẩn thận đừng để dính..."

Trong phòng tắm, Đường Mặc Trầm đang cởi khăn tắm trên người. Đột nhiên thấy cô xông tới, vội vàng đem khăn tắm quấn quanh người lại.

Nhìn vào ánh mắt người đối diện, cổ họng trong tức khắc khô khốc, chữ "nước" nghẹn lại không thốt ra được. Bùi Vân Khanh không ngừng lảng tránh chỗ quan trọng, xoay người đi ra. Nhưng mới được hai bước, thiếu nữ dừng lại.

Vết thương đã bị nhiễm trùng, nếu lại dính nước, càng khó hồi phục.

Nếu hiện tại quan hệ giữa họ đã thân thiết như vậy rồi, cô cần gì phải lại kiêng kị này nọ nữa?

Dù sao, Đường Mặc Trầm là người đàn ông của mình, giúp anh tắm rửa thì có làm sao nào!

Vừa nghĩ đến đây, cô cắn cắn răng, hùng dũng, khí phách hiên ngang quay lại, đẩy cửa phòng tắm ra.

Tay không nắm giữ lực đạo tốt, trong chớp mắt cửa bị đẩy mạnh vào.

Đường Mặc Trầm nhú mày xoay người lại, ánh mắt rơi vào cô gái chỉ quấn khăn tắm.

"Em lại muốn làm gì?"

Bùi Vân Khanh bước vào phòng tắm, cầm lấy vòi hoa sen.

"Giúp anh tắm rửa thôi!"

Giúp mình tắm rửa sao?

cô điên rồi!

Đường Mặc Trầm còn đang sợ hãi, Bùi Vân Khanh đã đỡ lấy cánh tay bị thương của anh.

"Nâng tay này lên một chút, đỡ bị nước vào!" Nhanh chóng liếc hẩn một cái, cô nhỏ giọng nói thêm một câu, "em nói trước, người ta chỉ giúp anh tắm phần trên. Còn lại anh tự tắm!"

không đợi câu trả lời, Bùi Vân Khanh đã cầm lấy vòi hoa sen, dòng nước chảy ra trên lưng anh, cô lấy tay mình lau vết máu trên người người đàn ông.

Thân hình này so với trong trí nhớ còn cao lớn hơn. Nhiều năm làm quân nhân, thường xuyên luyện tập nên cơ bụng sáu múi rắn chắc, đáng người cân đối rõ ràng, trên lưng còn có vài vết thương.

Ngón tay xẹt qua thắt lưng anh, chú ý thấy nơi đó có vài vết cào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Văn Khinh khuôn đỏ lên.

Đem qua, hình như cô dùng lực hơi mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bối rối giống cô gái nhỏ chưa trải đời

"Đau không?"

Ngón tay dừng lại tại vết cào, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng sờ từng vết thương cũ mới trên người anh.

Động tác của cô rất nhẹ, lại như một viên đá bị ném vào mặt hồ, khiến tim Đường Mặc Trầm gọn sóng.

Cảm giác phần eo đau nhói, trước mắt lại hiện lên cảnh cô ôm lấy anh, đáng thương, tội nghiệp kêu đau. Trong tức khắc, lửa nóng dâng lên.

Con bé chết tiệt này, nghịch lửa!

Xoay người, Đường Mặc Trầm một phát bắt được cổ tay nhỏ xinh của thiếu nữ.

đang xuất thần, đột nhiên cổ tay bị nắm lấy, trong lòng hoảng sợ, theo bản năng lui về sau một bước. Nhưng trượt chân một cái, mất thăng bằng, theo phản xạ bản muốn nắm lấy vật xung quanh. Cảm giác đã nắm được thứ gì đó, lập tức cầm thật chặt.

Xoẹt - -

Khăn tắm trên thắt lưng Đường Mặc Trầm lập tức rơi xuống.

cô chưa tỉnh hồn đứng lên, liếc mắt liền thấy...

Thân làm một người bác sĩ, đã giải phẫu thi thể và phẫu thuật cho biết bao nhiêu người, thân thể phái nam Bùi Văn Khinh cũng không xa lạ gì. Nhưng lúc nhìn của anh, cô vẫn bối rối ngượng ngùng như cô bé chưa trải việc đời

Trong đầu ong một tiếng, cô ngu ngơ hai giây, hốt hoảng ngẩng mặt lên, vòi hoa sen đang cầm lập tức phun nước vào mặt Đường Mặc Trầm

"Em xin lỗi!" cô nhanh tay lau nước trên mặt anh đi, "không phải em cố ý đâu!"

Nước trong suốt tinh khiết như trai ngọc trên tóc thiếu nữ càng thêm nổi bật, từ từ di chuyển xuống xương quai xanh, chậm rãi xuống phía dưới, giấu mình vào khăn tắm...

Đoạt lấy vòi nước, Đường Mặc Trầm nói to:

"Ra ngoài!"

Sợ dưới con nóng giận, anh sẽ lại đưa cô vào quân đội, Bùi Văn Khinh nhanh chóng lao ra phòng tắm. Cầm lấy vali chạy sang phòng đối diện mình, lúc này mới hoàn hồn thở dài:

Quả nhiên, yêu đương cũng cần có kỹ thuật!

Muốn theo đuổi vị đại nhân này, cô phải học tập thêm mới được.

Bỏ vali xuống, Bùi Văn Khinh nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Phòng này vốn dĩ là phòng cho khách nghỉ ngơi. Sau khi đến Đường cung, nơi này thành trở thành phòng của bản thân.

cô vẫn tưởng rằng anh đã sớm ném đồ trong phòng đi, để cho người khác dùng, không ngờ rằng, tất cả mọi thứ đều y nguyên như cũ.

trên giường sạch sẽ không một hạt bụi, con gối cực to mà anh tặng cô đang dựa trên đầu giường..

Thấy trên bàn có một cái hộp hình chữ nhật lớn nằm đó, cô nghi hoặc đi qua, lấy tay nhẹ nhàng cầm tấm thẻ trên đó.

trên thiệp là chữ của Đường Mặc Trầm. Bốn chữ phiêu dật được viết bằng bút máy - -

Sinh nhật vui vẻ!

Ngày hôm qua là sinh nhật mà vật này lại đặt ở gian phòng cô , chẳng lẽ là tặng mình?!

Bùi Vân Khinh nhanh chóng rút nơ đậm màu xanh bên trên, mở hộp ra, liếc mắt thấy ngay trong đó là cung tên màu đen tinh xảo.

Quả nhiên!

cô chỉ biết, đây là quà sinh nhật của mình!

Bùi Vân Khinh cong môi, lấy cung ra, ngón tay khẽ vuốt dọc khung cung. Ngoài ý muốn lại thấy có dòng khắc nhỏ. Cúi người xuống, chỉ thấy mặt trên có khắc một chữ " Vân " thoát tục.

Năm đó, cô học lại một năm. Thi được giải nhất môn lý toàn quốc, được một trường y khoa lớn gửi thư mời nhập học. Đường Mặc Trầm cố ý tặng một cái laptop, còn đưa cô đi chơi.

Thấy mình yêu thích cái cung bắn không muốn buông tay, anh liền hứa hẹn, chờ đến sinh nhật năm cô 20 tuổi, sẽ tặng cho Bùi Vân Khinh một cái cung để chúc mừng.

Nhưng không bao lâu sau, Đường Mặc Trầm đột nhiên ra lệnh sẽ đưa cô đến La gia.

Bùi Vân khinh luyến tiếc người đàn ông này, tất nhiên không chịu nhún nhường, nhất quyết không cho mình ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô gái này, tâm tư thật ghê gớm

Bùi Vân khinh vẫn cho rằng, anh sẽ không bao giờ để ý đến mình nữa. không nghĩ rằng Đường Mặc Trầm vẫn nhớ tặng quà cho cô.

Còn đang ngẩn người, có ai đó đã gõ cửa phòng.

Bùi Vân Khinh cầm cung tên đi ra mở cửa. Là Đường Mặc Trầm ăn mặc chỉnh tề đang đứng ở ngoài.

Người đàn ông cao lớn chân dài, trời sinh làm mốc treo quần áo. Mặc áo sơ mi quân trang mùa hè, sơ - vịn thẳng thắn vào trong quần, hai chân càng thêm dài.

Đứng trong hành lang, anh vẫn khí phách mà trầm ổn như xưa. Từ đầu đến chân đều lộ ra hơi thở cao quý của người đứng đầu. So với ấn tượng trong kí ức của cô càng thêm tốt đẹp.

Mặc kệ đã nhìn anh bao nhiêu lần, trái tim vẫn đập loạn nhịp như cũ.

Ánh mắt đảo qua cái cung trong tay Bùi Vân Khinh, dừng lại ở khăn tắm trên người thiếu nữ, Đường Mặc Trầm khẽ nhún mày.

đã nửa ngày rồi, cô vẫn chưa mặc quần áo sal?

Tầm mắt lại đảo da thịt ẩm ướt, chú ý tới dấu ấn rõ ràng nơi bả vai, lông mày anh hung hăng dựng lên.

"sấy khô tóc, thay quần áo, ăn cơm"

"Ok, em lập tức xong ngay."

Đường Mặc Trầm xoay người đi ra cầu thang.

"Chú nhỏ!" Bùi Vân Khinh đuổi theo, "Cung này là tặng em?"

Vị bộ trưởng nào đó dừng lại, môi nhấp nhấp.

"không phải!"

Đúng là đồ khẩu thị tâm phi!

rõ ràng trên đó viết chữ "Văn" rồi, còn không chịu thừa nhận.

Bùi Văn Khanh bĩu môi, "em mặc kệ, ở trong phòng em chính là của em, người ta muốn muốn cái cung này! Cảm ơn anh, em rất thích!"

Ôm cung, cô vui vẻ trở về phòng.

Đường Mặc Trầm không biểu cảm gì, đôi mắt đen như mực không rõ thần sắc cũng đã không tự chủ được mà nhu hòa đi vài phần.

Chờ ở dưới lầu, thư ký Ôn nhìn thấy anh, lập tức bước nhanh đến, "Bộ trưởng, đã chuẩn bị xong máy bay, khi nào thì sẽ đưa tiểu thư ra sân bay?"

"không cần."

không cần?

Ôn thư ký kinh ngạc, lông mày cong lên.

Đêm qua, Đường Mặc Trầm gọi điện, hạ lệnh mình phải chuẩn bị để đưa tiểu thư vào trường quân đội. Còn dặn dò phải làm thật tốt, anh ta gọi vô số điện thoại, cuối cùng cũng làm xong thủ tục, bây giờ lại không cần nữa rồi?

"Thiếu gia!" Chu quản gia đi tới, "Bữa sáng đã chuẩn bị xong."

Hiện giờ Đường Mặc Trầm đã làm thượng tướng, còn là bộ trưởng, nhưng mà ở nhà, quản gia vẫn như thói quen gọi anh là thiếu gia.

Đường Mặc Trầm gật gù đầu, đi về phía nhà ăn, thản nhiên hạ lệnh.

"Đội lát nữa, chuẩn bị tài xế đưa cô ấy đi học."

Bác Chu nghiêng mắt, liếc mắt nhìn thư ký Ôn, Ôn thư ký cũng đang nhìn lại.

Hai bên trao đổi ánh mắt, quản gia Chu bình tĩnh đáp lại.

"Dạ!"

Đường Mặc Trầm đi vào nhà ăn, ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt rất tự nhiên xẹt qua bộ đồ ăn phía bên phải mình. anh dựa người vào ghế bên phải.

Đường Cung xây vài năm trước, là Đường gia xây mới.

Cha Đường nay đã lớn tuổi, đi lên cao lâu không tiện, hiện tại đang sống ở tư hợp viện trong nhà cũ nhà họ Đường.

Phòng ở ở đây, ngoài quản gia, nữ giúp việc, tài xế ở ngoài, chỉ có một mình anh.

Từ lúc đón Bùi Văn Khanh vào Đường cung, chỗ ngồi này dành riêng cho cô đến tận khi mình đuổi cô đi.

Nghe được tiếng đi thanh nhả trên cầu thang, Đường Mặc Trầm thu hồi tầm mắt.

Nhìn quản gia và Ôn thư ký, Bùi Văn Khanh lập tức vui vẻ cùng hai người chào hỏi.

"Ôn thư ký, bác Chu, buổi sáng tốt lành!"

Lúc trước cô ở Đường gia, hai người nay rất quan tâm đến mình. Mười năm không gặp, lúc gặp lại tự nhiên khó tránh khỏi vui sướng.

"Tiểu thư, buổi sáng tốt lành!"

Bác Chu và Ôn thư ký cùng lên tiếng đáp lại, trên mặt đều không có biểu cảm nhưng trong lòng lại là một trận thổn thức.

Đêm qua muốn sống muốn chết, thậm chí còn bắn Đường Mặc Trầm, lúc này vẫn có thể cười được?!

cô gái này... Tâm tư ghê gớm thật!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Còn nói cô lẽ mề, vậy cách ăn của anh còn chậm chạp đến đâu?

Bắt đầu một ngày mới thật tốt, là bắt đầu từ nụ cười của cô – Đường Mặc Trầm

...

...

“Khụ!”

Trong phòng ăn, truyền đến tiếng ho khan của Đường Mặc Trầm

Biết anh là đang ám chỉ mình nên nhanh lên, Bùi Văn Khinh bước nhanh hơn vào nhà ăn, thấy có ghế trống ở bên cạnh anh nên ngồi xuống, tầm mắt tự nhiên dừng ở trên người Đường Mặc Trầm

Xa cách mười năm Đường cung giấc mộng của Bùi Văn Khinh trong vô số đêm, hiện tại đã thực sự quay về đương nhiên cô muốn nhìn anh thật kĩ.

Đường Mặc Trầm tay trái nâng chén, tay phải cầm thìa chỉ là ở nhà ăn sáng, nhưng thất lung vẫn thẳng như từng.

Đương nhiên, cũng không cứng nhắc giống quân nhân bình thường, mà trong các động tác của anh lộ ra nét tao nhã của con em giới quý tộc phát ra từ tận xương tủy.

Đường gia vốn là danh môn, mấy trăm năm trước chính là thế gia, ba đời đơn truyền, Đường Mặc Trầm là quý tộc chân chính.

Màu vàng của nắng sớm từ cửa sổ sát đất theo vào, trên nửa người anh đều có một vầng sáng màu vàng nhạt, ngồi ở cạnh bàn Đường Mặc Trầm tựa như một bức tranh sống động được khắc họa từ nghệ nhân xuất sắc nhất, lóa mắt.

Cảm giác được tầm mắt của Bùi Văn Khinh, mày cong của Đường Mặc Trầm nhú lại.

“Còn lẽ mề?”

“Chỉ là đã lâu không có cùng anh ăn cơm chung...” Bùi Văn Khinh bưng lên chén cháo, cắn môi lấy dũng khí “Em rất nhớ anh.”

đã sống hai đời người, lần này cô tuyệt đối không thể lùi bước.

anh làm sao không giống như cô chứ?

Bùi Văn Khinh đến Đường cung ba năm, sớm chiều ở chung anh đã thành thói quen với sự tồn tại của cô, mỗi lần ăn cơm nhìn cái ghế trống rỗng trong lòng liền vắng vẻ.

Nắm lấy cái muỗng ở tay phải không gian xung quang cứng lại một giây, Đường Mặc Trầm rất bình tĩnh đem cháo đến miệng ưu nhã nuốt xuống.

“Ăn đi, không lát nữa nguội.”

trên mặt vẫn là bộ dạng thường ngày với biểu tình lãnh đạm với ngữ khí không gọi là thân thiết so với vừa mới rõ ràng là ôn hòa.

“Vâng!”

Bùi Văn Khinh khéo léo đáp lời, nâng bát lên ăn thật ngon lành.

Đêm qua không ăn cái gì hơn nữa cả đêm bị anh ép buộc, lúc này cô thật sự rất đói, một chén cháo đảo mắt là thấy đầy.

Bác Chu tiến lên một bước chủ động mở miệng “Thêm một chén cháo nữa cho tiểu thư nhé?”

“Được.”

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt dừng ở cái chén trong tay Đường Mặc Trầm.

Lúc cô đến trong chén anh là chén đầy, cô ăn xong một chén thì trong chén hẵn còn nửa chén cháo.

Còn nói cô lẽ mề, vậy cách ăn của anh ta còn chậm chạp đến đâu?!

“Thiếu gia!” Quân gia đưa chén của Bùi Văn Khinh của giúp việc “Ngài cũng thêm một chén?”

Bùi Văn Khinh không nhìn ra manh mối, quân gia cũng tinh mắt nhìn ra vài phần.

Gần một năm nay thời gian dùng bữa sáng của thiếu gia chưa bao giờ vượt quá 10 phút, hôm nay anh đã ăn hết 15 phút.

anh thân là bộ trưởng, thời gian trân quý đến mức nào không cần hỏi cũng biết, vì Bùi Văn Khinh ở đây anh mới kéo dài thời gian.

“không cần.” Đường Mặc Trầm buông chén “Phía La gia để tôi nói cho.”

La gia là nhà mẹ đẻ của Bùi Văn Khinh.

Lúc trước, La Yên gả cho cha Bùi, La gia không đồng ý.

Cái này cũng khó trách, La gia có một công ty dược phẩm ở Long Thành không phải là giàu có đứng đầu nhưng cũng được cho là giàu sang, Bùi Phàm là cha của Bùi Văn Khinh, là lính nghèo ở một thị trấn nhỏ.

Hôn sự như vậy thật sự không môn đăng hộ đối, La gia đương nhiên không đồng ý.

Bất đắc dĩ người trong nhà phản đối, La Yên tính tình cương liệt cùng Bùi Phàm vụng trộm đi lĩnh chứng gạo nấu thành cơm, La gia cũng chỉ đành coi như không có đứa con gái này.

Bùi Văn Khinh trước kia cũng không biết chuyện, sau này ở cùng Đường Mặc Trầm cô mới biết mẹ cô là tiểu thư khuê các.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trong lòng có chút buồn bực

Nhưng từ trước đến giờ không qua lại với La gia, Bùi Văn Khinh không quan tâm cũng không muốn đến sự giàu sang đó, vì thế cũng không có ý định nhận người thân.

Sau này bị Đường Mặc Trầm đuổi ra Đường gia, cứng rắn đuổi về La gia, Bùi Văn Khinh mới bất đắc dĩ ăn nhờ ở đậu.

“Được.”

Bùi Văn Khinh rất ngoan.

Thời gian này, Đường Mặc Trầm từ trên ghế đứng lên.

“Em đưa anh.”

Bùi Văn Khinh thẳng người lần tới, bàn tay Đường Mặc Trầm liền rơi xuống bờ vai cô.

Biết tính tình của anh không thích người khác làm trái ý nên cô không kiên trì chỉ quay sang nhìn anh cười ngọt ngào.

“Chú à, buổi tối gặp lại.”

Mái tóc dài của cô buộc cao, ánh nắng sáng sớm chiếu vào gương mặt tươi trẻ, lớp lông tơ bên gò má bị ánh sáng nhuộm thành màu vàng nhè nhẹ, khóe môi cong lên có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Hoảng hốt, thời gian như quay lại một năm trước.

Thời điểm anh không làm nhiệm vụ, mỗi sáng bọn họ sẽ cùng nhau ăn cơm.

anh công tác, cô đến trường cô vẫn luôn cười và nói lời tạm biệt với anh.

"Chú à, buổi tối gặp lại."

Khi đó, mỗi ngày của anh đều bắt đầu từ nụ cười của cô.

"Ừ!"

nhẹ đáp một tiếng, anh bước ra nhà ăn, qua phòng khách đi vào ngoài cửa trong ánh mặt trời.

Thư kí Ôn chạy đến mở cửa xe giúp Đường Mặc Trầm, anh nghiêng người ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Khởi động xe, theo bản năng anh nghiêng mắt, một cái liếc mắt chỉ thấy cô đứng ở bên trong cửa sổ sát đất, đang ở hướng anh phát tay.

Trong lòng Đường Mặc Trầm đột nhiên toát ra một ý nghĩa – nếu hai người bọn họ có thể tiếp tục như vậy...

Điều này sao có thể rồi! Bùi Văn Khinh sẽ trưởng thành, một ngày nào đó sẽ gả cho chàng trai mà cô yêu mến.

không biết sau này, bạn trai của cô có ghét bỏ cô không còn trinh trắng hay không?

Gã đó dám!

Nghĩ đến chuyện cô cùng người đàn ông khác tình chàng ý thiếp, trong lòng Đường Mặc Trầm không khỏi bức bối.

Thu hồi tầm mắt, anh nhiu mày nhìn thẳng tài xế, nói ra hai chữ.

"Lái xe!"

...

...

Trong phòng ăn.

Vẫn liên tục đưa mắt nhìn xe Đường Mặc Trầm chạy ra khỏi con hẻm, Bùi Văn Khinh này mới thu hồi tầm mắt.

"Tiểu thư!" Bác Chu ở một bên nhẹ giọng mở miệng, "Con có muốn ăn chút món bánh ngọt hay không?"

Sáng sớm, vừa ăn điểm tâm xong liền ăn thêm bánh ngọt?

Bùi Văn Khinh nghi hoặc nghiêng mắt, chỉ thấy bác Chu mỉm cười giải thích, "Hôm qua, thiếu gia mang về một cái bánh ngọt, bác nhớ tiểu thư thích ăn nhất bánh ngọt caramen."

Bánh ngọt caramen?

Chú nhỏ lại không ăn đồ ngọt, mua thứ này làm cái gì?

"Chú mua?"

"Bác có nhìn qua cái hộp, là bánh ngọt số lượng có hạn ở tiệm Betty."

Betty là tiệm bánh ngọt cao cấp của tiệm bánh Long Thành, sinh nhật lần đầu tiên của cô ăn bánh ngọt caramen chính là Đường Mặc Trầm mua ở cửa tiệm kia.

Từ nay về sau, cô rất mê bánh ngọt caramen nơi đó.

Sau này mỗi lần Bùi Văn Khinh sinh nhật, anh đều đặt một cái ở nơi đó để chúc mừng cô.

Hay là...

Bùi Văn Khinh chạy nhanh vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Quả nhiên, có một hộp bánh hình vuông vẫn chưa mở bao bì, cô dè dặt bung ra ngoài, đặt lên bàn bắt đầu tháo nơ, mở hộp ra.

Hương thơm bánh ngọt mê người đưa vào mũi, trang trí tinh xảo trên bánh, có dòng chữ "Sinh nhật vui vẻ".

"Bác Chu!" Bùi Văn Khinh quay sang, "Chú ấy chuẩn bị sinh nhật cho con sao?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chỉ là..." Bác Chu rũ xuống rèm mắt, "Hôm qua thiếu gia về nhà rất sớm, ngoài bánh ngọt ra, còn mang về một hộp quà thật lớn."

Bác Chu từ nhỏ đã nhìn Đường Mặc Trầm lớn lên, không khó đoán được tâm tư của anh, biết trong lòng anh là luyến tiếc nha đầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hoa khôi bảy con “0” của ngành

Thiếu gia nhà mình không chịu nói, Bác Chu cũng không dám nói chỉ có thể ám chỉ, bằng không sáng sớm sao cho Bùi Văn Khanh ăn bánh ngọt.

Nhìn chằm chằm vào bánh ngọt trước mặt, Bùi Văn Khanh vừa cảm động vừa bất đắc dĩ.

Đường Mặc Trầm này trong lòng anh rõ ràng quan tâm cô vậy tại sao phải cô đuổi đi?

Ngón tay cô đưa tới cái bánh rồi nâng tay đưa đến bên miệng, nghĩ nghĩ rồi cẩn thận đưa về chỗ cũ.

"Bác Chu, lúc tối chuẩn bị thêm vài món ăn, con muốn làm sinh nhật."

"Được." Bác Chu cười đáp lại, "Vừa vặn ngày hôm qua Mục trưởng Tây Giao đưa tới hai cái chân nai, chốc lát nữa bác đi mua một ít đồ ăn."

"Con đi trường học trước đây."

Đem hộp bánh ngọt sữa sang một lần nữa rồi cho vào lại tủ lạnh, Bùi Văn Khanh bước ra khỏi nhà ăn.

Bác Chu đưa cô ra đến cửa, vài lần do dự, rốt cục vẫn phải mở miệng.

"Tiểu thư, bác biết có vài lời bác không nên nói. Bác chỉ là hy vọng con hiểu được, thiếu gia làm tất cả là vì con."

Bùi Văn Khanh cười quay sang, "Bác Chu, bác yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, con sẽ không bao giờ càn quấy nữa."

Chống lại ánh mắt sáng ngời của cô, khóe môi trên khuôn mặt già nua của bác Chu lộ ra nụ cười sùng nịnh.

"Vậy con đi trên đường cẩn thận, buổi tối trở về sớm một chút."

"Vâng."

Hướng Bác Chu gật gù đầu, Bùi Văn Khanh tiến vào chỗ ngồi phía sau xe.

Tài xế nổ máy xe hướng đi trong thành phố, cô tựa lưng vào ghế, người liền rơi vào trầm tư.

Trước kia cô tuy rằng càn quấy, nhưng cũng không phải là không biết nặng nhẹ, còn không đến mức ngốc nghếch đến đi hít thuốc phiện, tối hôm qua thuốc phiện rốt cuộc là từ đâu mà có?

"Tiểu thư, mình ở cầu vượt, vẫn là đưa cô đến cửa?"

Thanh âm tài xế đánh gãy suy nghĩ của cô, Bùi Văn Khanh quay mặt nhìn ngoài cửa sổ một chút, liếc mắt đối diện liền thấy cửa khoa y đại học Long Thành.

"Cầu vượt là được rồi."

Ở trường học cô luôn luôn kết giao ít, trừ bỏ những người chơi cùng cô là mấy người phú đại nhị kia thì không có người biết cô là người La gia và cùng Đường Mặc Trầm có quan hệ bí mật.

Đi xuống xe, Bùi Văn Khanh một đường chạy vọt vào lớp học.

Liếc một cái trong phòng thi, cô xoay người hướng lên lầu, đi vào phòng học 301.

Rón rén đẩy cửa phòng học ra, Bùi Văn Khanh vừa mới bước vào, trên giảng đài liền truyền đến một tiếng quát chói tai.

"đang làm gì?!"

Từ trên giảng đường âm thanh từ lão sư giải phẫu học Hoàng Uyển Oánh, cô là một trong những giám thị hôm nay.

Bùi Văn Khanh biết mình đến muộn đuối lý, đưa khuôn mặt tươi cười, "Hoàng lão sư, ngưng ngưng, em có chút việc đến muộn."

Lúc này bài thi còn không có phát đang nhằm chán chờ, nghe được thanh âm bên này, đồng loạt đưa tầm mắt qua.

Bởi vì hòn sỏi Đường Mặc Trầm, trong giờ học Bùi Văn Khanh chơi game, quấy phá các thứ mà thi cuối lại không biết một chữ, với thành tích ‘bảy điểm 0’ của môn học nên nổi tiếng toàn trường.

Nhìn cô xuất hiện, mọi người đều là hiện ra biểu tình ‘xem kịch vui’, có người cười trên ghẹo.

"A, hoa khôi ‘bảy con không’ của ngành chúng ta đến đây!"

"Lúc này sẽ không ngay cả tên đã quên viết chứ?"

...

Bên trong phòng học, lập tức một mảnh cười vang.

Hoàng Uyển Oánh cũng không bị khuôn mặt tươi cười Bùi Văn Khinh đã động, sắc mặt nghiêm khắc, một chút cũng không có ý thỏa hiệp, "Đến trễ không thể vào thi được hoặc là thi lại hoặc là học lại!"

Suốt học kỳ, trong lớp của Hoàng Uyển Oánh cô chỉ xuất hiện một lần, đối với cô ta tự nhiên là ghét đến mức không muốn nhìn thấy Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh thu lại tươi cười, vừa định phản bác, phòng học một bên kia đã truyền tới một giọng nam ôn hòa.

"Lão sư Hoàng, cho em ấy đi vào nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoa khô của ngành – đá xanh và bùn

Bùn?

Đúng vậy, nơi bốn cô nương đi qua, hoang tàn!

- - Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh quay sang phòng học bên cạnh cầu thang, một người đàn ông đang nhìn cô nở nụ cười.

Đối phương đại khái khoảng 27 28 tuổi, thân hình cao gầy, sắc mặt ôn nhuận, áo sơ mi đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, cười lên làm cho người ta một cảm giác như gió xuân.

Khuôn mặt kia nhìn rất quen mắt, Bùi Văn khinh dừng một chút lập tức nhớ tới thân phận đối phương – lão sư được lý học Chu Đình An.

Vị này từ nhỏ là học bá, mười sáu tuổi đã tuyển vào đại học y khoa đến hai mươi bảy tuổi lấy được học bổng nước ngoài để học tiến sĩ đầu năm nay mới trở về, vừa làm nghiên cứu vừa dạy học ở khoa y, trong đại học y khoa vẫn là nhân vật truyền kỳ.

Đương nhiên, chỉ mình Bùi Văn Khinh biết – sáu năm sau, Chu Đình An được giải Nobel y học.

Hoàng Uyển Oánh nghiêng mắt, ánh mắt dừng trên thân Chu Đình An, trên mặt tươi cười “Nhưng mà Chu lão sư đã gần 15 phút!”

Dựa theo quy định của trường học, đến trễ quá 15 phút trong giờ thi thì không thể ở lại trong trường thi.

Chu Đình An cười “không phải còn có nửa phút sao?”

Đối phương cũng là lão sư nên Hoàng Uyển Oánh không tiện phản bác, quay sang hướng Bùi Văn Khinh ngạo mạn hất cằm “Còn không mau đi vào.”

Bùi Văn Khinh bước nhanh đi lên bậc thang.

"Di động!"

Hoàng Uyển Oánh nhú mày nhíu nhíu.

Bùi Văn Khinh không để ý đến Hoàng Uyển Oánh móc điện thoại di động ra đưa tới Chu Đình An “Cám ơn Chu lão sư.”

Chu Đình An nhận lấy di động “Đừng khách sáo, mau ngồi đi.”

Bùi Văn Khinh gạt đầu, liếc trái phải, thấy bên cạnh Thu Thụ Dao không có ai, nên đi tới ngồi xuống.

Thu Thư Dao là người có điểm số cao nhất khi thi vào năm ngoái ở trường Long Thành, nhập học liền được học bổng.

Bởi vì hai người đều là mỹ nhân, cùng tuổi càng trùng hợp là học cùng lớp cùng kí túc xá, mới vào học đã được chọn là hoa khôi của ngành khó tránh khỏi bị mọi người đem ra so sánh.

Dùng lời nói “Thu Thư Dao là người đá xanh, Bùi Văn Khinh là bùn đất.”

Nhìn Bùi Văn Khinh, trong mắt Thu Thư Dao cũng không hề che dấu vẻ chán ghét.

Thu Thư Dao chướng mắt Bùi Văn Khinh vì luôn làm theo ý mình, phóng túng, long bông, còn cô cũng chướng mắt Thu Thư Dao giả tạo, hai người không hòa đồng với nhau.

Mãi cho đến học kỳ thứ hai, Thu Thư Dao liên hệ giáo viên đổi ký túc xá mới, tranh đấu của hai người mới dừng lại.

Hai vị giám khảo bắt đầu phát bài thi, Bùi Văn Khinh cũng không gấp mà xem trước đề bài.

Ngồi bên cạnh cô, Thu Thư Dao đã nhanh chóng viết, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái Thu Thư Dao giơ bàn tay lên che lại phần giải đáp vừa viết xong.

Đem động tác của cô ta thu vào trong mắt, Bùi Văn Khinh chỉ cười lạnh.

Kiếp trước đã đến trường quân y làm và lấy được bằng Thạc sĩ, lại có kinh nghiệm lâm sàng phong phú loại đề bài đối với cô mà nói dễ như trở bàn tay, sao phải nhìn bài làm của Thu Thư Dao sao?

Và lại, cô ta đã sai ngay từ câu hỏi đầu tiên!

Lấy bút ra viết lên, Bùi Văn Khinh nghiêm túc làm bài.

Khác với bạn học đang cắn bút trầm tư suy nghĩ cô đã làm xong.

Cho dù đề thi này đối với cô chỉ là trò trẻ con nhưng cô vẫn là cực kì nghiêm túc từ đầu đến cuối kiểm tra lại một lần để xác định đáp án không có sai lầm.

Thành tích cô không để bụng nhưng mà cô để ý biểu cảm khi Đường Mặc Trầm biết thành tích của cô.

Kiểm tra xong bài thi xác định không có bất cứ vấn đề gì cô đang chuẩn bị đứng dậy nộp bài thi chỉ thấy Thu Thư Dao đã đứng lên một bước với tư thế ngạo mạn liếc mắt không tốt với cô, đi đến bàn giáo viên trước.

“Lão sư, em nộp bài”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bạch liên hoa ngậm máu phun người

Nhân nhật năm chữ, âm thanh giống như không cao nhưng đủ làm cho người bên trong phòng học nghe được, hiểu được ý không nói cũng hiểu.

Nhìn trên bàn thi tờ nào chữ viết cũng thanh tú, Hoàng Uyển Oánh gật đầu.

“Xem ra học bổng học kỳ này giành cho em rồi, chúc mừng em, Thư Dao.”

Bùi Văn Khinh bĩu môi, từ trên ghế đứng lên.

“Em cũng nộp bài.”

Bốn chữ này làm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hoàng Uyển Oánh liếc cô một cái giễu cợt giật nhẹ khóe miệng “Viết cái tên thôi mà cũng cần thời gian dài như vậy?!”

Bên trong phòng học lại là một mảnh cười vang, ý cười trên mặt Thu Thư Dao lại càng tươi hơn.

Bùi Văn Khinh cũng cười cất bước đi tới, cô thản nhiên đem bài thi đặt lên bàn.

“Hoàng lão sư, em không chỉ viết tên, mà còn viết đáp án!”

Đáp án?

Hoàng Uyển Oánh khinh thường nhìn lướt qua trên bài thi, trên đầy đầy chữ viết xinh đẹp và không còn chỗ trống nào cả.

cô ta kinh ngạc đã cầm bài thi, tùy tiện nhìn vài đáp án và một số đáp án làm cho ánh mắt của lão sư hoàng tròn tròn mắt.

Đáp án đúng hết!

Thu Thụ Dao đứng bên cạnh cũng đang liếc nhìn bản tay mình, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Uyển Oánh tò mò dời tầm mắt qua chú ý đến bài làm của Bùi Văn Khinh cũng cảm thấy thất kinh.

Toàn bộ học kỳ chỉ ngủ trong học giờ không thì chơi game trong lớp, ngay cả tỉnh mạch chủ trên của tim cùng động mạch phổi còn không biết rõ, nay không chỉ có thể làm hết mà còn chính xác nữa.

Điều này sao có thể?

Thu Thụ Dao ngược mắt nhìn về phía Bùi Văn Khinh chỉ thấy đối phương đang như rồng mây, khóe miệng hướng cô khiêu khích.

Nhất định cô ta đã copy bài!

“Lão sư” Thu Thụ Dao hít nhẹ một hơi, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khinh “cô ta gian lận.”

Hoàng Uyển Oánh vốn dĩ đang còn giật mình nghe được câu này lập tức ngẩng mặt lên.

“Gian lận?”

“cô ấy copy đáp án của em!”

Thu Thụ Dao vừa nói, vừa liếc mắt về vị trí cô ta đang ngồi, không nói gì thêm, cũng đã dùng ánh mắt ám chỉ tất cả.

một là học bá, một là học tra hai người lại đứng ngồi cùng một chỗ.

Bùi Văn Khinh cười lạnh.

Vị này thật đúng là có cơ hội sẽ đâm cô vài cái.

“Hoàng lão sư.” Chu Đình An bước lại đây “Có phải hay không thì phải điều tra rõ ràng trước?”

Khoa y có nguồn gốc trăm năm, luôn theo quy tắc chung ‘Cứu người trên hết, trung thực đứng đầu.’ căm thù gian lận đến tận xương tủy, nếu quả thật chứng minh Bùi Văn Khinh gian lận thật thì phải khai trừ.

Mặt Thu Thụ Dao đầy vẻ nghiêm túc chính trực “Danh dự trăm năm của khoa y chúng ta là không thể hủy ở trong tay cô gái này, không bằng xử lý ngay tại hiện trường, hãy để sự thật lên tiếng.”

thật là một đóa Bạch Liên Hoa.

rõ ràng cô ý trả thù còn muốn giương cao lá cờ chính nghĩa.

Bùi Văn Khinh cố ý làm ra bộ dáng nôn nóng “Thu Thụ Dao, cậu đừng nói bậy bạ.”

“Cậu có tạt giạt mình chứ gì?”

“Nếu điểm của mình cao hơn của cậu, thì cậu tính sao?” Bùi Văn Khinh hỏi lại.

Điểm cao hơn cô?

Thu Thụ Dao hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ giật nhẹ khóe môi “Nếu điểm của cậu cao hơn của mình dù chỉ 1 điểm, thì mình sẽ ăn quyền sách giải phẫu này.”

“Đây chính cậu nói.” Bùi Văn Khinh ôm lấy cánh tay “Vậy thì mời Chu lão sư cùng các vị bạn học làm chứng, nếu số điểm của mình thua Thu Thụ Dao thì mình chấp nhận thôi học. Hoàng lão sư, thấy thế nào?

Lúc này thời gian làm bài đã kết thúc, các sinh viên khác đem bài thi nộp lên, về mặt hưng phấn chờ xem kịch vui.

Hoàng Uyển Oánh đã sớm chường mắt Bùi Văn Khinh, lúc này cầm lấy bút đỏ bắt đầu chấm bài.

cô ta chấm bài thi của Thu Thụ Dao trước, chấm điểm từng câu từng câu, tờ thứ nhất chỉ sai một câu, tờ thứ hai có một câu hiểu lầm nên sai hai câu.

Chương 16: Về mặt khí phách của Bùi Văn Khinh

Hoàng Uyển Oánh đưa bút vung lên, trên cùng góc bên phải viết con số - 96 điểm.

Nhìn thành tích của mình, Thu Thư Dao hất cằm kiêu ngạo.

“Bùi Văn Khinh, tự cậu đến văn phòng khoa hay muốn mình đi với cậu?”

Đối với Bùi Văn Khinh, Thu Thư Dao luôn hận thấu xương, nếu có thể đuổi cô gái này ra đại học y khoa coi như là trút được con giận.

Bùi Văn Khinh nhún nhún vai “Bài thi còn chưa chấm xong, cậu gấp cái gì?”

Thu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn hất cằm lên, mấy bài giải phía sau, cô ta đều đã dùng tay che lại, Bùi Văn Khinh sao có khả năng vượt qua điểm cô ta được chứ.

một nhóm bạn học chung quanh đều đang chờ chế giễu, tất cả mọi người nhìn lại Bùi Văn Khinh lúc này đây thua là không thể ngờ được, thậm chí bao gồm cả Hoàng Uyển Oánh.

Tờ thứ nhất, đúng hết.

Tờ thứ hai, đúng hết.

.....

Hoàng Uyển Oánh liếc bài thi Thu Thư Dao một lần nữa, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái, lắc lắc đầu.

Tất cả các đáp án của Bùi Văn Khinh đều giống Thu Thư Dao, cô còn dám nói không nhìn sao.

Chỉ là...

Thời điểm nhìn đề trắc nghiệm kia, Hoàng Uyển Oánh nao nao.

Câu này Thu Thư Dao sai nhưng Bùi Văn Khinh lại đúng.

Hừ!

Nhất định là sao chổi, mèo mù đụng phải chuột chết.

cô ta lật tới tờ thứ hai, đảo qua trên mặt chữ viết xinh đẹp chỉnh tề, Hoàng Uyển Oánh dần dần đổi sắc mặt.

Phía sau đây chính là đề luận chứng, đáp án của Bùi Văn Khinh cùng Thu Thư Dao không giống nhau, mà là càng ngắn gọn và chính xác hơn Thu Thư Dao, cho dù cô ta cố ý xoai mói cũng không khơi ra điểm sai thậm chí lỗi chính tả còn không có.

“Hoàng lão sư” Bùi Văn Khinh mỉm cười “Em bao nhiêu điểm?”

Mọi ánh mắt đều dừng trên người Hoàng Uyển Oánh, cây bút đỏ trên tay cô ta rốt cục cũng phải đánh đáp án đó là chính xác.

Nhiều người nhìn chăm chú như vậy, cô ta không thể xử tùy tiện được.

cô ta không lên tiếng, chỉ yên lặng viết lên bài làm ba chữ số.

100 điểm.

Nhìn con số màu đỏ chói mắt kia tất cả mọi người đều ngừng thở, toàn bộ phòng học nháy mắt đều yên tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe, ngay cả Thu Thư Dao cũng làm sai đề bài, thế nhưng Bùi Văn Khinh lại được điểm tuyệt đối?

“Lão sư, cô chấm sai không?” Thu Thư Dao quát lên đầu tiên.

Bùi Văn Khinh tiếp lời “Ý của cậu nói Hoàng lão sư chấm sai?”

“Minh không có ý đó!” Thu Thư Dao ý thức được mình lỡ lời, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khánh “Nhất định ở trên người cậu có giấu đáp án, nếu không thì chắc chắn đã dùng phương pháp gian lận gì đó, người mà ngay cả tình mạch chủ trên cùng động mạch phổi còn không phân rõ, làm sao có thể được điểm tuyệt đối?”

Vị này thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Bùi Văn Khánh cười nhẹ.

Đối phương chủ động đem mặt lại gần, cô không đánh không phải là không cho đối phương mặt mũi sao?

Cất bước đi lên bục giảng, cô cầm viên phấn phác họa trên bảng đen.

Theo động tác của cô, trên bảng xuất hiện rõ ràng một bản vẽ cấu trúc mạch máu trái tim rõ ràng, không cần nói đến đám bạn học ngay cả Hoàng Uyển Oánh cũng cả kinh trợn mắt há mồm.

Bất kể đường cong trái tim hay vị trí hoặc tên mạch máu đều vô cùng rõ ràng.

Làm sao vẽ ra được, đây rõ ràng là máy in ra.

Đem tên mạch máu cuối cùng viết xong, Bùi Văn Khánh quay sang đem phấn bỏ trên bàn vuốt phần phấn trên tay ra.

“Nếu mọi người vẫn còn nghi ngờ mình, mình đồng ý thi hỏi đáp ở trước mặt mọi người, đề thi mọi người có thể ra đề. Nếu đáp sai một câu thôi, mình chấp nhận bị đuổi học lập tức, nhưng nếu mình thông qua cuộc thi...” cô nghiêng mắt nhìn về phía Thu Thư Dao, đôi môi anh đào khẽ mở chậm rãi phun ra năm chữ “Minh muốn cô ấy bị đuổi học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại cát đại lợi, hôm nay được ăn gà

Nếu làm gì sai mà chỉ cần nói xin lỗi à ừ thì cần cảnh sát làm cái gì? – Bùi Văn Khánh.

....

....

Đứng trên bục giảng, âm thanh cô không cao nhưng vẻ mặt bình tĩnh với chữ viết chắc chắn và đôi mắt vô cùng tự tin.

Thu Thư Dao nhìn vào mắt Bùi Văn Khánh, khiếp đảm nuốt từng ngụm nước bọt.

Thu Thư Dao cũng không thừa nhận Bùi Văn Khánh thật sự có năng lực như thế, nhưng lấy học vấn cùng tương lai của mình làm tiền đặt cược cô ta lại không hạ được quyết tâm.

Dù sao, ai biết được chữ ngờ chứ!

“Như thế nào?” Bùi Văn Khánh nhếch môi lên “Sợ rồi à?”

Đối mặt với kẻ địch, không thể nhượng nhịn, người can đảm sẽ thắng.

cô sớm biết Thu Thư Dao không có can đảm này.

Bốn phía đều là bạn học với vẻ mặt hưng phấn.

Dù sao bọn họ xem náo nhiệt cũng không sợ lớn chuyện hay mất mát gì thậm chí có người chủ động giật giấy nữa.

“Thư Dao, sợ cô ta làm gì, tôi không tin, cô ta thật sự có thể đáp đúng tất cả các câu hỏi?”

“Đúng vậy, đánh cược với cô ta đi!”

...

“Các em im lặng.” Chu Đình An bước đến bục giảng “Nếu chuyện này là hiểu lầm, trò Thu Thư Dao, sao không nói lời xin lỗi với bạn học Bùi đi?”

Biết đây là Chu Đình An cho mình một bậc thang để bước xuống, Thu Thư Dao cảm kích nhìn Chu Đình An, bước đến trước mặt Bùi Văn Khinh.

“Bùi Văn Khinh...”

“Dừng.” Bùi Văn Khinh đưa tay lên “Tôi không nhận lời xin lỗi.”

Thu Thư Dao nhú mồm “Cậu có ý gì?”

“Cậu chấp nhận thua cuộc.” Bùi Văn Khinh thuận tay cầm lấy quyển giải phẫu trên bài giáo viên học xé trang tiếp theo vỗ vào ngực Thu Thư Dao “Nếu ăn một quyển sách thì quá khó cho cậu, tôi nể mặt giáo sư Chu nên hào phóng một chút, cậu chỉ cần ăn một trang này là được.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên hình ảnh trên ngực Thu Thư Dao, liền thấy màu sắc và hình ảnh rực rỡ minh họa của hệ thống sinh sản nam giới.

“Oa nga... May mắn, may mắn rồi, hôm nay được ăn ‘gà’.”

không biết ai ở phía sau không phúc hậu nói một câu.

Nháy mắt cả lớp cười vang.

Mấy nam sinh không khách khí huyết sáo.

Thu Thư Dao cảm thấy chuyện không ổn, vội cầm lấy vật kia lên nhìn qua, gương mặt xinh đẹp lập tức biến sắc.

“Bùi Văn Khinh, cô ...cô quá đáng lắm!”

Đem vật trong tay vứt xuống mặt đất, Thu Thư Dao đưa tay lau nước mắt chạy ra khỏi phòng học.

“Xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của mọi người.”

Bùi Văn Khinh lấy điện thoại trong hộp đựng, hướng mọi người cười cười rồi xoay người ra khỏi phòng.

đi thẳng xuống cầu thang, cô tùy tiện mở di động lên.

Đình, đình, đình...

Trong nháy mắt vài biểu tượng gửi từ Ninh Trạch Thiên.

Ninh Trạch Thiên là cháu trai của Ninh gia, lớn hơn cô hai tuổi, là phú tam đại chỉ biết ăn chơi, vốn không thi đại học nhưng trong nhà tài trợ thư viện của trường nên được nhận.

Bởi vì “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” mà hai người thường xuyên cùng nhau chơi đùa.

không biết như thế nào mà Đường Mặc Trầm biết được, anh còn cố ý bảo thư kí Ôn nhắc nhở cô không được lui tới với Ninh Trạch Thiên.

Bùi Văn Khinh vẫn cố ý không nghe lời, vẫn chơi thân với Ninh Trạch Thiên.

Tuy bên ngoài hai người là người yêu của nhau nhưng thực tế là ngụy trang – Ninh Trạch Thiên thích người cùng giới, nói ra hai người chỉ là chị em tốt.

Hôm qua đến quán ăn đêm mừng sinh nhật cũng chính là do Ninh Trạch Thiên bỏ tiền.

Nội dung nói chuyện của hai người thực chất đều hỏi cô “Thế nào”, “Ở đâu”

Bùi Văn Khinh lười nhắn tin, trực tiếp gọi điện cho hắn.

Điện thoại vừa gọi đã nghe được âm thanh vội vàng của Ninh Trạch Thiên vang lên.

“Văn Khinh, cậu đang ở đâu?”

“Trường học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: “CHỊ gái HIẾU CHUYỆN” TRÀ XANH BIỂU

“Vậy là tốt rồi, ngày hôm qua cậu làm mình sợ muốn chết, mình còn tưởng cậu còn ở trong sở cảnh sát chứ.”

Đêm qua, tất cả bọn họ đều bị mang đi, Ninh Trạch Thiên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì là không có việc gì mà, nhưng ba mình đã hạ thông điệp cuối cùng cho mình, nói nếu mình còn chơi chung với cậu một lần nữa sẽ tịch thu hết tất cả tiền của mình.”

Nghe nói không đúng, Bùi Văn Khinh nhíu mày “Thuốc phiện rốt cuộc là của ai mang theo?”

“Văn Khinh, không phải cậu nghi ngờ mình đấy chứ?” trong giọng nói của Ninh Trạch Thiên mang theo kinh ngạc “Bọn họ lục soát lấy ra trong túi của cậu. Mình nghe cha mình nói, sau khi ông ngoại cậu biết được thiếu chút nữa lên cơn đau tim, còn muốn đuổi cậu ra khỏi La gia nữa. ... Cậu sao rồi Văn Khinh. ... Alo. ... Văn Khinh. ...”

Bùi Văn Khinh cau mày không lên tiếng.

Bùi Văn Khinh vốn nghĩ rằng thuốc phiện là Ninh Trạch Thiên hoặc bạn hắn mang đến rồi liên lụy đến cô, làm cô chịu tiếng xấu của người khác.

Nhưng không nghĩ đến tìm ra được trong túi của cô.

Trách không được cô cảm thấy tình huống không phù hợp, quả nhiên còn chuyện đằng sau nó.

Có lẽ, có người thừa dịp cô không chú ý đến liền đem thuốc bỏ vào túi của cô.

Ngày hôm qua là cuối tuần Bùi Văn Khinh không ở trường học, có cơ hội đụng vào túi cô nhất định là người trong nhà.

không vừa mắt với cô có mợ cả, hoặc mợ hai luôn tươi cười hoặc là ...

cô nhớ ra rồi, hôm qua cô rời giường đã trễ, xuống lầu ăn xong bữa tối, lúc lên lầu thấy chị họ La Gia Tuệ ở trong phòng cô, cô hỏi đối phương làm gì ở đó thì cô ta nói đang tìm mèo.

Thời điểm Ninh Trạch Thiên đến nhà đón cô La Gia Tuệ cũng ở đấy, lúc ấy Ninh Trạch Thiên đã rủ cô ta có muốn đi hay không, cô ta còn giả mù sau mưa rồi tỏ vẻ mình muốn ở nhà ôn tập để chuẩn bị cho kỳ thi.

Bùi Văn Khinh cười lạnh một tiếng rồi cầm điện thoại xoay người lên lầu.

trên lầu 4, một cô gái đáng vẻ ngoan hiền, ăn mặc trang nhã với mái tóc dài phát phối, đây là chị họ La gia Tuệ cùng học chung khoa y với Bùi Văn Khinh, đang cùng mấy vị bạn học đi xuống đây còn đang bàn tán về bài làm vừa rồi.

Bùi Văn Khinh bước đến vài bước, nở một nụ cười với cô ta.

“Chị họ.”

La Gia Tuệ nhìn cô trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Sao em ở đây?”

Lẽ ra cô ta phải ở trong sở cảnh sát chứ?

“Hôm nay là thi cuối kì, em không ở nơi này thi ở đâu?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

La Gia Tuệ cười cười, nhanh chóng che dấu xấu hổ trong mắt “Chị còn tưởng em không đến thi chứ.”

Bùi Văn Khinh nheo mắt.

Quả nhiên lợi hại, đem thuốc phiện trong túi cô rồi gọi điện tố cáo, sau đó hăm hại cô là hít thuốc phiện để cho ông ngoại không yêu thương cô nữa, thứ hai còn có thể ngăn cản cô không đến thi.

Nếu không đến thi ở học kì này nữa sẽ bị đình chỉ học, nếu học kì này bị đình chỉ nữa thì sẽ bị đuổi học.

‘Chị họ tốt’ này của cô là học bá không chỉ học tập lợi hại, mà hăm hại người khác cũng độc ác thật!

“Văn Khinh” La Gia Tuệ nhíu mày thờ dài, trên mặt lộ ra bộ dáng chị họ tốt “Đêm qua em làm ông ngoại rất giận, chờ thi xong thì về nhà xin lỗi ông ngoại, biết không?”

Bùi Văn Khanh cười còn nhu thuận hơn cô ta.

“Vâng, em sẽ nghe lời chị dạy.”

La Gia Tuệ xoay người xuống lầu, đi đến góc cầu thang, xoay mặt lại nhìn Bùi Văn Khanh, giờ tay chào tạm biệt cô, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ mặt lạnh lùng.

Đêm qua, lúc ông cụ La nghe được tin tức này thì giận đến mức suýt chút nữa bệnh tim tái phát và lúc ấy cũng đã ra lệnh là không cho phép ai đứng ra bảo lãnh cho Bùi Văn Khanh, nói rằng để cho cô ở trong cục cảnh sát tự kiểm điểm lại bản thân mình cho tốt, nhưng sao con nhóc này lại có thể ra ngoài đi thi được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: CHƠI TRÒ PHÚC HẮC VỚI cô, VẬY XEM THỦ AI PHÚC HẮC HƠI?

“Các bạn đi trước, mình đi toilet.”

Ý bảo các bạn học đi trước, La Gia Tuệ đi nhanh đến toilet nữ, đi đến một phòng lấy di động bấm số điện thoại của mẹ mình.

“Con là Gia Tuệ, vừa rồi con mới gặp Bùi Văn Khanh ở trong trường, ông ngoại không phải nói sẽ không cho người đi bảo lãnh cô ta ra sao, vậy ai bảo lãnh cô ta ra vậy... Mẹ cũng không biết à, kỳ lạ thật... Buổi chiều con còn chủ trì hoạt động trong trường, con cúp trước nha về nhà nói sau.”

Bùi Văn Khanh ở phòng kế bên, nghe La Gia Tuệ gọi cho mẹ cô ta, cô liền cong khóe môi.

Cùng chơi trò phúc hắc với cô vậy hãy cho các người xem ai phúc hắc hơn!

Cách khe cửa nhìn thấy La Gia Tuệ bước ra khỏi toilet nữ, Bùi Văn Khanh cũng bước ra theo, đi thẳng đến tiệm thuốc trong trường học mua hai hộp thuốc.

một hộp là thuốc tránh thai khẩn cấp phòng ngừa ngoài ý muốn – cô cũng không ngại mình có thai con của Đường Mặc Trầm nhưng giờ không phải là lúc thích hợp.

một hộp khác là cô đặc biệt chuẩn bị cho La Gia Tuệ.

Đời trước cũng vì La Gia Tuệ đặt thuốc phiện trong túi cô làm cho Đường Mặc Trầm hiểu lầm cô và đưa cô vào trường quân đội.

Làm cho hai người xa nhau 10 năm, Bùi Văn Khanh cũng vì vậy bị hủy dung nên cô đương nhiên không bỏ qua cho người “chị tốt” này.

Nghĩ đến Đường Mặc Trầm trong bụng cô lại lo lắng, móc điện thoại ra bấm số điện thoại của anh.

Điện thoại reo chuông, âm thanh thư kí Ôn vang lên.

“Tiểu thư, Bộ Trưởng đang họp, không thể nghe được điện thoại, cô có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ là muốn hỏi Bộ Trưởng xem có uống thuốc hạ sốt chưa và có phát sốt lại không?”

“Đã uống là tốt rồi.” ánh mắt Bùi Văn Khanh dừng lại cách sân thể dục không xa, cô âm thầm thở nhẹ một hơi trong lòng cô chợt nảy ra một ý.
“Chờ anh ấy họp xong thì nhắc nhở Bộ trưởng xem quỹ tích di chuyển trên điện thoại.”

“Được, tôi sẽ nhắc nhở Bộ Trưởng.”

Thư kí Ôn vừa cúp điện thoại thì hội nghị của Đường Mặc Trầm vừa chấm dứt và trở lại văn phòng.

Thấy anh bước vào thư kí Ôn lập tức nói lại “Dựa theo phân phó của Ngài, cách 15 phút tôi xác định vị trí của tiểu thư ở đâu một lần, cô ấy vẫn tiếp tục ngồi ở trường mà không có rời đi.”

Con bé này coi như cũng thông minh!

Đường Mặc Trầm ngồi ở trên ghế vừa lòng gật đầu, chợt nghe thư kí Ôn nói tiếp “Chỉ là vừa mới đến nhà thuốc.”

Nhà thuốc?

Nghe được câu nói này, người đàn ông vừa mới thả lỏng liền lập tức cau mày.

“Em ấy làm sao vậy?”

Bị bệnh sao?

không thoải mái?

Hay ngày hôm nay anh đã dùng quá sức làm cô bị thương...

“Chuyện này...” Thư ký Ôn ngăn ra “Cũng không rõ ràng lắm.”

Biết cô đi nhà thuốc nhưng anh lại không biết cô khó chịu ở chỗ nào?

Đôi mắt đen nhánh của Đường Mặc Trầm ngược lên nhuộm lạnh giá.

không khí bên trong phòng làm việc chợt giảm xuống vài độ.

Thư ký Ôn cảm nhận được sự tức giận của anh, sau lưng không khỏi phát lạnh.

“Tiểu thư mới vừa gọi điện qua, tôi nghe âm thanh của cô ấy tràn đầy sức sống, không hẳn là có đại sự gì, Ngài đừng nóng giận, tôi lập tức đi tìm hiểu.”

“Chờ một chút.” Đường Mặc Trầm gọi anh lại “Em ấy gọi điện thoại nói cái gì?”

“Tiểu thư hỏi ngài có uống thuốc hạ sốt chưa, có phát sốt hay không, còn bảo tôi nhắc ngài xem quỹ tích chuyển động trên điện thoại.”

Đường Mặc Trầm đưa tay qua, màn hình sáng lên.

trên màn hình lập tức hiện lên GPS, tượng trưng cho Bùi Văn Khinh là chấm nhỏ màu đỏ, cô ấy đang ở sân thể dục của khoa y, chuyển động nhanh chóng.

Chạy bộ?

không giống.

Chạy bộ thì chuyển động sẽ đều đặn nhịp nhàng, nhưng khi cô chạy thì lúc lên lúc xuống, đang làm cái quỷ gì đây!

...

...

Các bạn có thể đoán, cô nhóc Bùi này làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chuyện lúng túng trong cuộc sống cùng lắm như này thôi

Châm ngôn theo đuổi nam thần là trêu ghẹo!

một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần... Đến chừng nào anh động tâm mới thôi.

Bùi Văn Khinh

...

...

Đường Mặc Trầm nhú mảy nghi ngờ, đưa ngón tay phải lên chỉ vào chỗ hiển thị chi tiết hành động.”

Điểm đỏ vẫn đang chuyển động như trước, theo nó đi động, tự động biến thành một đường màu xanh đi động, trước là một chữ “S”, sau đó quay trở lại, tiếp theo xoay quanh hướng bên phải lại đi trở lại...

Bùi Vân Khanh chuyển động nhanh chóng, một từ tiếng anh thật to ở trên màn hình chậm rãi thành hình –

Sorry!

Nhìn chăm chú vào chữ tiếng anh trên màn hình điện thoại, hàng mảy đang cau lại của Đường Mặc Trầm chậm rãi giãn ra, đôi môi mỏng bất chợt cong lên nhẹ nhàng khó có thể phát hiện.

...

...

Khoa y Đại học Long Thành.

Đoàn xe chậm rãi chạy lái vào, dừng lại trước cổng trường.

trên xe là đoàn đại học ở nước ngoài đến đại học Long Thành để trao đổi khảo sát, Long Thành nổi tiếng nhất là khoa y, cũng là hoạt động chủ yếu cho chuyển viện thăm.

đi cùng với đoàn khảo sát còn có lãnh đạo của Bộ giáo dục, hoạt động lần này đúng là cực kì quan trọng đối với trường.

Hiệu trưởng và chủ tịch Hội sinh viên La Gia Tuệ đang dẫn đầu còn dưới bậc thang chủ yếu thành viên hội sinh viên.

Bởi vì hình tượng xuất chúng và vốn ngoại ngữ khá của La Gia Tuệ, nên trường học đặc biệt sắp xếp cho cô ta đến phụ trách cho đoàn khảo sát vì chủ yếu thành viên đều là người ngoại quốc.

Mọi người bước xuống, hiệu trưởng lập tức đi đầu phía trước nghênh đón, nở nụ cười lớn và giới thiệu.

“Đây là hội trường hội sinh viên – đại học năm thứ tư La Gia Tuệ, hôm nay em ấy đến đây để hướng dẫn cho mọi người.”

La Gia Tuệ thoải mái đến trước mặt mọi người dùng tiếng anh nói chuyện “Hoan nghênh các vị khôngngai đường xa đã đến đây, bản thân tôi cực kì vinh hạnh vì có thể giới thiệu mọi người lịch sử lâu đời của khoa y, hiện tại mời mọi người cùng nhau viếng thăm ngôi trường cô kính đã dạy chúng tôi.”

Nữ sinh mặc chiếc váy trắng, mái tóc dài thắt tha cùng với khí chất thanh lịch phương đông lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhìn biểu hiện xuất sắc của cô, không riêng gì hiệu trưởng và lãnh đạo trường, ngay cả các khách quý cũng vừa lòng gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi, La Gia Tuệ liền giới thiệu cho mọi người về lịch sử của khoa y.

Vừa nói xong, cô ta cảm giác trong bụng đột nhiên có một trận khác thường, hơi đau đau.

Đưa tay lên che bụng lại, cô ta cố gắng đè nén sự không khỏe vẫn duy trì nụ cười trên mặt.

“Bức tường được chạm trổ trước mắt mọi người đây, hoa văn được khắc trên đó chính là lịch sử huy hiệu của khoa...” cô ta xoay người đứng ở mặt trước của bảng điều khiển “Ngay bây giờ, tôi đặc biệt muốn giới thiệu với mọi người, đây không chỉ là bức tường được khắc hoa văn, mà bản thân nó còn là bức tường vọng âm. Ở đây, chỉ cần mọi người phát ra một âm thanh rất nhẹ sẽ có tiếng vọng du dương lại. Có vị nào muốn thử một lần không?”

cô ta mỉm cười hỏi, lập tức có vài người đưa tay lên nóng lòng muốn thử.

La Gia Tuệ đang muốn mời một người lên thử, bụng đột nhiên quặn lên cuộn cuộn, một cái gì đó mạnh mẽ tuôn ra không thể khống chế được.

cô ta muốn khống chế nhưng đã quá chậm, chỉ nghe một tiếng “Phốc”, một làn hơi vừa phát ra khỏi làn váy cô ta.

Được vách tường vọng âm vọng lại, nháy mắt hóa thành một âm điệu dài uyển chuyển du dương.

Xi hơi trước mặt mọi người, chắc là chuyện mất mặt nhất trong cuộc sống này!

Lập tức, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô ta.

Mặt La Gia Tuệ đỏ như lửa, hận không thể tìm chỗ nào chui xuống.

“thật lòng xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

